

ZAŁĄCZNIK IV

REZOLUCJE PRZYJĘTE

	Strona
— w sprawie roli regionalnej integracji we wspieraniu pokoju i bezpieczeństwa (AKP-UE 3850/06/wersja ostateczna)	17
— w sprawie energii w krajach AKP (ACP-EU 3765/06/wersja ostateczna)	22
— w sprawie rybołówstwa oraz jego aspektów społecznych i związanych z ochroną środowiska w krajach rozwijających się (AKP-UE 3847/06/wersja ostateczna)	27
— w sprawie sytuacji w Sudanie (AKP-UE 3900/06/wersja ostateczna)	35
— w sprawie ptasiej grypy (AKP-UE 3898/06/wersja ostateczna)	37

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie roli regionalnej integracji we wspieraniu pokoju i bezpieczeństwa**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Wiedniu (Austria) w dniach 19-22 czerwca 2006 r.,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie AKP-UE, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. ⁽²⁾, a w szczególności jej art. 30, 11 i 8,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych, a w szczególności jej rozdział VIII ⁽³⁾,
- uwzględniając deklarację wydaną przez Światowy Szczyt ONZ 2005 (Millennium + 5) w dniu 18 września 2005 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1631 w sprawie współpracy między Organizacją Narodów Zjednoczonych i organizacjami regionalnymi na rzecz utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając konkluzje szóstego spotkania na wysokim szczeblu z udziałem Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz regionalnych i innych organizacji międzyrządowych, które odbyło się w dniu 26 lipca 2005 r.,
- uwzględniając konkluzje szczytu G8 w sprawie Afryki i rozwoju z 1995 r., jak również oświadczenie ⁽⁵⁾ wydane podczas szczytu G8 w Gleneagles w 2005 r.,
- uwzględniając decyzję nr 3/2003 Rady Ministrów AKP-UE z dnia 11 grudnia 2003 r. w sprawie funkcjonowania Afrykańskiej Organizacji na rzecz Pokoju ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Europejski konsensus w sprawie rozwoju” z dnia 20 grudnia 2005 r., w szczególności art. 37, który stanowi, że „UE udzieli wsparcia dla zwiększonej roli organizacji regionalnych i subregionalnych w procesie umacniania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, w tym ich zdolności do koordynowania pomocy darczyńców w dziedzinie zapobiegania konfliktom”,
- uwzględniając wspólną deklarację w sprawie współpracy UE i ONZ w zakresie zarządzania kryzysowego z dnia 24 września 2003 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta w dniu 22 czerwca 2006 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

⁽³⁾ www.un.org/aboutun/charter/

⁽⁴⁾ www.un.org/ga/59/hl60_plenarymeeting.html

⁽⁵⁾ www.g8.gov.uk

⁽⁶⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, str. 108.

- uwzględniając deklarację UE i Afryki z Wagadugu w sprawie terroryzmu z dnia 28 listopada 2002 r.,
- uwzględniając deklarację kairską wydaną przez pierwszy szczyt Afryka-UE w dniu 4 kwietnia 2000 r.,
- uwzględniając spotkanie pomiędzy Unią Afrykańską i partnerami międzynarodowymi w sprawie afrykańskich organizacji regionalnych, które odbyło się w Addis Abebie w dniach 17-19 października 2005 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie roli parlamentów narodowych we wdrażaniu umowy o partnerstwie z Kotonu, przyjętą podczas 10. sesji w Edynburgu w dniu 24 listopada 2005 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie dialogu politycznego AKP-UE (art. 8 umowy z Kotonu), przyjętą podczas 8. sesji w Hadze w dniu 25 listopada 2004 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie zapobiegania konfliktom, ich rozwiązywania oraz ustanowienia trwałego pokoju, przyjętą podczas 7. sesji w Addis Abebie w dniu 19 lutego 2004 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Afryki ⁽⁴⁾,
- uwzględniając deklarację z Dar-es-Salaam w sprawie pokoju, bezpieczeństwa, demokracji i rozwoju w regionie Wielkich Jezior Afrykańskich ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej w sprawie nowego partnerstwa dla rozwoju Afryki (NEPAD) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie tego komunikatu ⁽⁶⁾,
- uwzględniając „Europejską strategię bezpieczeństwa: bezpieczna Europa w lepszym świecie”, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r. ⁽⁷⁾, rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie tego dokumentu ⁽⁸⁾ oraz dotyczące go konkluzje Rady Europejskiej,
- uwzględniając deklaracje w sprawie pokoju i bezpieczeństwa, złożone przez głowy państw i szefów rządów AKP podczas szczytów AKP w Santo Domingo, Nadi i Maputo,
- uwzględniając plan działania na rzecz wsparcia Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (EPBiO) dla pokoju i bezpieczeństwa w Afryce, przyjęty przez Radę Europejską w dniu 16 listopada 2004 r., jak również rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie tego dokumentu,
- uwzględniając plan działania z Nairobi na lata 2005-2009, przyjęty podczas szczytu ONZ w Nairobi „Świat bez min” w dniu 3 grudnia 2004 r., jak również sprawozdanie delegacji ad-hoc Parlamentu Europejskiego na ten szczyt,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (AKP-UE 3850/06/wersja ostateczna),

Umowa z Kotonu jako podstawa

- A. podkreślając, że zgodnie z art. 30 Umowy o partnerstwie AKP-UE tematyka współpracy regionalnej powinna obejmować wspólne problemy, szczególnie w obszarach zapobiegania konfliktom oraz ich rozwiązywania, praw człowieka i demokratyzacji, kontroli zbrojeń, przestępczości zorganizowanej oraz przygotowania do klęsk i łagodzenia ich skutków,
- B. podkreślając, że na mocy art. 11 Umowy o partnerstwie AKP-UE strony są zobowiązane do prowadzenia aktywnej, kompleksowej i zintegrowanej polityki budowania pokoju, zapobiegania konfliktom oraz ich rozwiązywania, opartej na zasadzie własności, i że musi się to w szczególności koncentrować na tworzeniu możliwości regionalnych,
- C. mając na uwadze, że na mocy art. 8 ust. 4 Umowy o partnerstwie AKP-UE strony są zobowiązane do regularnego angażowania się w kompleksowy, wyważony i głęboki dialog polityczny, skupiając się na powyższych zagadnieniach,

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 9.6.2006, str. 17.

⁽²⁾ Dz.U. C 80 z 1.4.2005, str. 17.

⁽³⁾ Dz.U. C 120 z 30.4.2004, str. 16.

⁽⁴⁾ <http://213.225.140.43/english/report/introduction.html>

⁽⁵⁾ <http://www.grandlacs.net>

⁽⁶⁾ Dz.U. C 92E z 16.4.2004, str. 315.

⁽⁷⁾ <http://ue.eu.int/uedocs/cmsUpload/78367.pdf>

⁽⁸⁾ Dz.U. C 33 z 9.2.2006, str. 496.

Charakter konfliktów

- D. podkreślając, że pokój i bezpieczeństwo, jak również dobre i efektywne sprawowanie rządów, są niezbędne dla trwałego rozwoju oraz dla osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju,
- E. mając na uwadze, że konflikty mają wymiar regionalny i globalny, że ani ich przyczyny, ani skutki nie są ograniczone granicami krajowymi oraz że najlepiej rozwiązywać je, przyjmując podejście regionalne i globalne,
- F. podkreślając, że strategie zapobiegania konfliktom muszą opierać się na zrozumieniu i usunięciu przyczyn źródłowych konfliktu, jak również na budowaniu kultury pokoju poprzez wspieranie mechanizmów niwelujących podziały pomiędzy poszczególnymi grupami zagrożonego konfliktem społeczeństwa,
- G. mając na uwadze, że surowce kopalne i inne zasoby naturalne, na przykład diamenty, tytan, kobalt, ropa naftowa, gaz i drewno, wciąż są wykorzystywane przez grupy rebeliantów oraz samozwańcze rządy do finansowania nielegalnego zakupu broni, umożliwiając tym samym prowadzenie wojen domowych i przyczyniając się do śmierci wielu ofiar i do zniszczeń,
- H. mając na uwadze, że do przyczyn konfliktów zalicza się również skutki klęsk żywiołowych, coraz mniejszą powierzchnię ziemi uprawnej i terenów pastwiskowych, niedostatek wody i pustynnienie, które w znaczącym stopniu ograniczają ilość ziemi dostępnej dla ludzi, jak i dla zwierząt,

Globalne ramy Organizacji Narodów Zjednoczonych

- I. mając na uwadze, że w lipcu 2005 r. Sekretarz Generalny ONZ zaapelował o „wspólną wizję globalnej architektury pokoju i bezpieczeństwa z wzajemnie powiązanymi możliwościami działania, opartymi na przewadze komparatywnej instytucji globalnych i regionalnych”,
- J. mając na uwadze, że ONZ jest obecnie zaangażowana w proces tworzenia mechanizmu globalnego bezpieczeństwa, opartego na dalszej współpracy z tymi „układami regionalnymi”, które spełniają kryteria ustanowione w rozdziale VIII Karty Narodów Zjednoczonych (¹),
- K. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ wyraźnie wezwała do zwiększania możliwości organizacji regionalnych, szczególnie w odniesieniu do zapobiegania konfliktom,
- L. mając na uwadze, że powołana została stała komisja ONZ, dzięki czemu każda organizacja regionalna wyznacza swojego stałego przedstawiciela w ONZ,
- M. podkreślając, że utworzenie obszarów współpracy regionalnej — przy jednoczesnym wyeliminowaniu opłat celnych i korupcji — jest niezbędne dla długofalowego wzrostu i rozwoju gospodarczego, a co za tym idzie, dla stabilności i rozwoju,

Organizacje regionalne w zapobieganiu konfliktom, zarządzaniu nimi i ich rozwiązywaniu

- N. podkreślając, że organizacje regionalne mają przewagę komparatywną wynikającą z ich bezpośrednich doświadczeń, co daje im gruntowną wiedzę na temat lokalnych struktur politycznych, historycznych, kulturowych, społecznych, prawnych, plemiennych oraz duchowych, dzięki czemu mogą one zazwyczaj liczyć na większe zaufanie i uznanie ze strony miejscowej ludności i stron konfliktów niż uczestnicy z zewnątrz,
- O. podkreślając, że organizacje regionalne stały się kluczowymi partnerami Organizacji Narodów Zjednoczonych we wspieraniu międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa,
- P. mając na uwadze, że organizacje regionalne mogą odgrywać znaczącą rolę w usuwaniu przyczyn wielu konfliktów, jak również mając na uwadze, że sprawiedliwość dla wszystkich oraz osądzenie i ukaranie sprawców przestępstw to środki, które mogą przyczynić się w znaczący sposób do przywrócenia prawdy, sprzyjąc pojednaniu oraz zachęcić ludność do odgrywania aktywnej roli w społeczeństwie,

(¹) „Organizacje o charakterze stałym, zgrupowanie w danym obszarze geograficznym kilku krajów, które, z powodu ich bliskości, wspólnoty interesów lub powinowactwa kulturowego, językowego, historycznego albo duchowego, czynią się wzajemnie odpowiedzialnymi za pokojowe rozstrzygnięcie wszelkich potencjalnych konfliktów.”

- Q. przypominając, że w krajach AKP powstają organizacje regionalne i subregionalne, takie jak Unia Afrykańska w Darfurze, zachodnioafrykańskie siły stabilizacyjne i interwencyjne ECOMOG, rozmieszczenie sił stabilizacyjnych Wspólnoty Rozwoju Afryki Południowej (SADC) w Demokratycznej Republice Konga (DRK), Międzyrządowa Władza ds. Rozwoju w Somalii i Sudanie (IGAD), Regionalna Misja Wsparcia dla Wysp Salomona (RAMSI) oraz interwencja CARICOM na Haiti, uprawnionymi do zarządzania konfliktami,
- R. mając na uwadze, że interwencje te były raczej działaniami improwizowanymi niż wynikającymi z długofalowej polityki, zaangażowaniu i koordynacji ze strony organizacji regionalnych i innych szczebli (krajowych, lokalnych) sprawowania rządów,
- S. mając na uwadze, że jednocześnie w organizacjach regionalnych w dalszym ciągu brakuje krytycznej masy zrównoważonych kompetencji i możliwości w zakresie zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania oraz budowania i utrzymywania pokoju; mając na uwadze, że ich potencjał w zakresie zasobów ludzkich i instytucjonalnych nie jest wystarczający do skutecznego działania w zakresie ich szerszych pełnomocnictw,
- T. mając na uwadze, że Unia Europejska i inne organizacje europejskie ⁽¹⁾ są zobowiązane do traktowania organizacji regionalnych AKP ⁽²⁾ jak równorzędnych partnerów,

Rola organizacji regionalnych

1. wzywa do wykorzystywania polityki rozwoju jako narzędzia usuwania przyczyn braku bezpieczeństwa i aby nie była ona traktowana jako podrzędna w stosunku do polityki bezpieczeństwa;
2. zaleca, aby koncepcja bezpieczeństwa nie była definiowana w sposób nadmiernie ograniczony, ale by skutki klęsk żywiołowych, niedostatek zasobów naturalnych, zagospodarowanie terenu i zniszczenie środowiska naturalnego były postrzegane jako ryzyko dla bezpieczeństwa; zgodnie z tym powinny być opracowywane strategie rozstrzygnięcia konfliktów;
3. nakłania organizacje regionalne, łącznie z ich państwami członkowskimi, do opracowania strategii zapobiegania konfliktom zamiast ograniczać się do reagowania w sytuacji, gdy doszło już do aktów przemocy;
4. zwraca się do wszystkich zainteresowanych stron, by możliwie jak najszybciej zainicjowały proces dialogu politycznego z zachowaniem ducha umowy o partnerstwie z Kotonu, mając na celu zapobieganie gwałtownym sytuacjom;
5. wzywa grupę AKP do przekształcenia dotychczasowych corocznych spotkań Sekretariatu AKP z przywódcami organizacji regionalnych AKP między innymi w zinstytucjonalizowane Forum Koordynacyjne na rzecz Pokoju i Bezpieczeństwa, w celu ułatwienia dialogu, współpracy i koordynacji pomiędzy nimi;
6. wzywa wymienione wyżej forum koordynacyjne, by zaproponowało i utworzyło struktury ułatwiające uczestnictwo AKP w nowym mechanizmie bezpieczeństwa regionalnego i globalnego ONZ, oraz by współpracowało przy wspieraniu pokoju i bezpieczeństwa na szczeblu AKP, regionalnym i subregionalnym;
7. wzywa do ukierunkowanego wsparcia tworzenia możliwości oraz szkolenia podmiotów pozapaństwowych, przedstawicieli organizacji regionalnych i parlamentarzystów, w celu zwiększenia ich udziału w procesie zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania oraz w dialogu politycznym;
8. wzywa organizacje regionalne do zaangażowania się w ułatwienie podmiotom pozapaństwowym uczestnictwa w procesach zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania oraz odbudowy po zakończeniu konfliktu, a także do stworzenia warunków, dzięki którym przesiedleńcy i uchodźcy będą mieli po powrocie możliwość godnego życia;
9. apeluje do organizacji regionalnych o poświęcenie szczególnej uwagi problemom grup najbardziej zagrożonych w konfliktach zbrojnych, takich jak dzieci, kobiety, osoby w podeszłym wieku i niepełnosprawne, jak również do usprawnienia procesu demobilizacji, rozbrojenia i reintegracji, ze szczególnym uwzględnieniem byłych dzieci-żołnierzy;

⁽¹⁾ Rada Europy (RE), Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE), Unia Zachodnioeuropejska (UZE).

⁽²⁾ Organizacje regionalne zrzeszające kraje AKP: Unia Afrykańska (UA), Środkowoafrykańska Wspólnota Gospodarcza i Walutowa (CEMAC), Wspólnota Gospodarcza Afryki Zachodniej (ECOWAS), Zachodnioafrykańska Unia Gospodarcza i Walutowa (WAEMU), Wspólnota Rozwoju Afryki Południowej (SADC), Południowoafrykańska Unia Celna (SACU), Wspólny Rynek dla Wschodniej i Południowej Afryki (COMESA), Międzyrządowa Władza ds. Rozwoju (IGAD), Wspólnota Wschodnioafrykańska (EAC), Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Środkowej (ECCAS/CEEAC), Wspólnota Gospodarcza Krajów Wielkich Jezior (CEPGL), Wspólny Rynek Karaibski (CARICOM), Karaibskie Forum Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (CARIFORUM), Forum Wysp Pacyfiku (PIF), Komitet ds. Oceanu Indyjskiego (COI).

10. podkreśla potrzebę angażowania kobiet na równych warunkach we wszystkie działania w zakresie zarządzania konfliktami i odbudowy, gdyż problemy życia codziennego spoczywają przede wszystkim na ich barkach;
11. wzywa organizacje regionalne do wzmożonego zaangażowania w odbudowę pokonfliktową w ramach zapobiegania ponownemu wybuchowi wojen, w szczególności poprzez wsparcie dla działań Komisji Budowania Pokoju ONZ, dla wzmocnienia instytucji w byłych państwach upadających, jak również dla działań zapobiegających upadkowi państw niestabilnych;
12. zachęca do wspierania afrykańskiego mechanizmu kontroli sprawowania rządów (APRM) jako skutecznego narzędzia zapewniania pokoju i bezpieczeństwa w regionie, poprzez „samoocenę” na szczeblu krajowym oraz uczenie się od innych krajów; wzywa większą liczbę afrykańskich państw AKP do wzięcia w tym udziału; wzywa ponadto grupę AKP do rozpatrzenia zakresu tworzenia mechanizmu kontroli sprawowania rządów obejmującego wszystkie kraje AKP, szczególnie w odniesieniu do zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywaniu;
13. wzywa organizacje regionalne do utworzenia strategii koordynacji pomocy na rzecz zapobiegania konfliktom;
14. zwraca uwagę, że na mocy art. 17 ust. 3 umowy z Kotonu organizacja spotkań na szczeblu regionalnym lub subregionalnym powinna wejść w etap czynnego wdrażania; podkreśla znaczenie tych regionalnych spotkań dla rozwiązywania problemów związanych z zapobieganiem konfliktom i ich rozwiązywaniem, jak również wzywa zgromadzenia parlamentarne subregionów AKP do podjęcia inicjatywy i składania wniosków, aby te spotkania regionalne odbyły się możliwie jak najszybciej;

Znaczenie dialogu politycznego w zapobieganiu konfliktom

15. wzywa do zaangażowania się w dialog polityczny, który spełnia rolę zapobiegawczą i może sprzyjać budowie wzajemnego zaufania przed wybuchem konfliktu, za pośrednictwem konsultacji, zgodnie z wymogami art. 96 i 97 umowy z Kotonu;
16. wzywa państwa członkowskie AKP i UE do informowania go o każdej nowej sytuacji kryzysowej lub pojawiających się albo odnawiających konfliktach, w celu znalezienia rozwiązań poprzez dialog polityczny; zachęca Zgromadzenie Parlamentarne AKP, Parlament Panafrkański oraz inne parlamenty regionalne i subregionalne w AKP, jak również Parlament Europejski do wspierania wymiany informacji, mając na względzie wzmocnienie roli parlamentów, a także wzywa Komisję do udostępnienia niezbędnego finansowania takiej wymiany;

Rola wspólnoty międzynarodowej

17. wzywa wspólnotę międzynarodową do znacznego zwiększenia jej wsparcia dla budowania możliwości Unii Afrykańskiej i innych organizacji regionalnych, szczególnie ich możliwości w dziedzinie zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania, budowania i utrzymywania pokoju, zasobów ludzkich, instytucjonalnych i logistycznych, w tym również poprzez zapewnienie szkolenia dla policji, radców prawnych, personelu wojskowego oraz wyposażenia;
18. wzywa międzynarodowych darczyńców oraz Komisję do wspierania procesu tworzenia możliwości organizacji regionalnych, szczególnie w odniesieniu do strategii i programów zapobiegania konfliktom;
19. wzywa działającą w Brukseli grupę ekspertów Komitetu Ambasadorów AKP do zaproponowania strategii na rzecz zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania, a ponadto zaleca tej grupie ekspertów zbadanie potencjalnych wspólnych strategii z UE;
20. wzywa do dalszego finansowania, ukierunkowanego na wzmocnienie regionalnych mechanizmów wczesnego ostrzegania i reagowania, które zostały już z powodzeniem ustanowione, takie jak system wczesnego ostrzegania ECOWAS i system wczesnego ostrzegania i reagowania Międzyrządowej Władzy ds. Rozwoju (CEWARN);
21. wzywa UE do udzielenia wsparcia dla utworzenia funduszu „Peace Facility” dla wszystkich krajów AKP oraz do zapewnienia finansowania gwarantującego jego skuteczne funkcjonowanie;

22. wzywa państwa AKP i organizacje regionalne oraz Komisję Europejską do uwzględnienia elementów pokoju i bezpieczeństwa — szczególnie programów zapobiegania konfliktom oraz wspierania bezpieczeństwa ludności — w regionalnych i krajowych dokumentach strategicznych i programach orientacyjnych;
23. oczekuje, w przypadku gdy nie da się zapobiec gwałtownym konfliktom, spójnego działania ze strony organizacji regionalnych i międzynarodowych oraz regionalnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego, pracujących na rzecz pokojowych rozwiązań, w kierunku sądowego ścigania i karania zbrodni przeciwko ludzkości, w tym gwałtów i wykorzystywania seksualnego, w celu wspierania lokalnych procesów pojednania, przywracając tym samym wiarę ludności w to, że władze działają zgodnie z zasadami państwa prawnego; organizacje te powinny wspierać poszanowanie praw człowieka w procesie budowania lub odbudowy wspólnoty;
24. oczekuje również przyjęcia odpowiedzialnego i przejrzystego podejścia do zasobów naturalnych, takich jak złoto, diamenty i ropa naftowa, a także podjęcia zdecydowanych działań w przypadku niewłaściwego wykorzystania i nielegalnego handlu, przy wsparciu organizacji regionalnych i międzynarodowych, Komisji Europejskiej oraz instytucji istniejących w ramach współpracy AKP-UE;
25. zwraca się do Komisji Europejskiej, aby zapewniła finansowanie programów badawczych i szkoleniowych w krajach AKP realizowanych przez organy i osoby zajmujące się komunikacją ze społeczeństwem, m.in. parlamentarzystów, dotyczących sposobu, w jaki środki masowego przekazu i komunikacja ze społeczeństwem mogą ułatwić osiągnięcie pokoju i zapobiegać konfliktom poprzez usuwanie ich przyczyn źródłowych oraz niwelowanie podziałów pomiędzy poszczególnymi segmentami społeczeństwa;
26. wzywa Komisję Europejską do zapewnienia finansowania badań i szkoleń w zakresie zapobiegania konfliktom i zarządzania nimi, w tym strategii komunikacyjnych wspierających pokój i bezpieczeństwo;
27. zwraca się z wnioskiem uwzględnienie go w charakterze obserwatora w spotkaniach wysokiego szczebla z udziałem przedstawicieli Organizacji Narodów Zjednoczonych;
28. wzywa do ustanowienia współzależnego systemu współpracy parlamentarnej w dziedzinie pokoju i bezpieczeństwa, z uwzględnieniem WZP AKP-UE, Parlamentu Panafrkańskiego i innych parlamentów regionalnych i subregionalnych w AKP, w celu promowania wymiany informacji i najlepszych praktyk w kwestiach dotyczących pokoju i bezpieczeństwa, a także wzywa Komisję do ułatwienia takiej wymiany;
29. apeluje do parlamentarzystów AKP i UE o czynne wspieranie strategii i programów zapobiegania konfliktom, jak również do ułatwienia koordynacji i dialogu politycznego pomiędzy organizacjami regionalnymi AKP i UE, rządami krajowymi, podmiotami pozapaństwowymi i Organizacją Narodów Zjednoczonych;
30. wzywa członków Unii Afrykańskiej do dołożenia wszelkich starań w celu zapewnienia bezzwłocznego podpisania porozumień o współpracy pomiędzy Unią Afrykańską a MTK, które były już przedmiotem negocjacji i zostały uzgodnione przez obie strony; wzywa wspólnotę międzynarodową i organizacje regionalne do ścisłej współpracy z MTK;
31. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady UE, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu oraz organizacjom regionalnym AKP.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie energii w krajach AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Wiedniu (Austria) w dniach 19-22 czerwca 2006 r.,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie AKP-UE podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r., a w szczególności jej art. 32, w którym uznaje się konieczność optymalizacji wykorzystania zasobów naturalnych państw AKP, szczególnie ich zasobów energetycznych,

⁽¹⁾ Przyjęta w dniu 22 czerwca 2006 r.

- uwzględniając kompendium do Umowy o partnerstwie z Kotonu, zgodnie z którym „współpraca koncentruje się w szczególności na programowaniu energetycznym, przedsięwzięciach na rzecz oszczędzania i efektywnego wykorzystania energii, rozpoznaniu potencjału energetycznego oraz właściwym z punktu widzenia ekonomicznego i technicznego wspieraniu nowych, odnawialnych źródeł energii. Współpraca wspiera również polityki ukierunkowane na rozwój konwencjonalnego i niekonwencjonalnego potencjału energetycznego państw AKP oraz ich samowystarczalności”,
 - uwzględniając deklarację przyjętą na Światowym szczycie zrównoważonego rozwoju, zorganizowanym w Johannesburgu w dniach 26 sierpnia-4 września 2002 r., w której zidentyfikowano działania priorytetowe w pięciu kluczowych obszarach w celu zapewnienia, że osiągnięte zostaną milenijne cele rozwoju (MCR) Organizacji Narodów Zjednoczonych: woda i urządzenia sanitarne, energia, zdrowie, rolnictwo i bioróżnorodność,
 - uwzględniając sprawozdania opracowywane okresowo przez Komitet Sterujący ds. Mechanizmu Kredytów Energetycznych, powołany w ramach Komisji Europejskiej z założeniem utworzenia Mechanizmu Kredytów Energetycznych,
 - uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2004 r. w sprawie przyszłego rozwoju Inicjatywy Energetycznej UE i procedur tworzenia Mechanizmu Kredytów Energetycznych dla krajów AKP (COM(2004)711),
 - uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 17 lipca 2002 r. w sprawie współpracy w dziedzinie energii z krajami rozwijającymi się (COM(2002) 408), w którym wezwano, by większa część pomocy rozwojowej była przeznaczona na kwestie energetyczne, oraz podkreślono główną rolę energii w trzech następujących obszarach: w wymiarze społecznym (ograniczanie ubóstwa), ekonomicznym (bezpieczeństwo dostaw energii) oraz środowiskowym (ochrona środowiska naturalnego),
 - uwzględniając deklarację Rady Europejskiej z dnia 18 marca 2003 r., ustanawiającą nowy konsensus w sprawie dostępu do usług energetycznych, będących warunkiem wstępnym osiągnięcia MCR, a także w sprawie konieczności zastosowania podejścia międzysektorowego,
 - uwzględniając rezolucję w sprawie wspierania sektora prywatnego w kontekście Umowy o partnerstwie z Kotonu, przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne na posiedzeniu w Brazzaville w dniach 31 marca-3 kwietnia 2003 r.,
 - uwzględniając dużą liczbę możliwości, zaprezentowanych w czasie początkowych posiedzeń sektorowych AKP-UE, które odbyły się w Dakarze w Senegal w dniach 28 września-1 października 2005 r., w sprawie wspierania partnerstwa między przedsiębiorstwami oraz inwestycji w sektorze energetycznym,
 - uwzględniając Akt założycielski Unii Afrykańskiej, przyjęty w dniu 11 lipca 2000 r. na szczycie Organizacji Jedności Afrykańskiej (OJA) w Lomé (Togo), zgodnie z którym jej organ centralny, Rada Wykonawcza, będzie koordynować polityki w dziedzinie energii, przemysłu i zasobów mineralnych, ze względu na szczególne znaczenie tych sektorów dla rozwoju Afryki,
 - uwzględniając dokument ramowy, przyjęty podczas 37. szczytu OJA, zgodnie z którym dziewięć z dziesięciu celów NEPAD to „budowanie i modernizacja infrastruktury, z uwzględnieniem technologii informacyjnych i komunikacyjnych (TIK), energii, transportu oraz wody i urządzeń sanitarnych”,
 - uwzględniając wspomniany dokument ramowy, w którym stwierdza się, że energia stanowi integralny i niezbędny element rozwoju, lecz że niektóre kraje nie posiadają nadających się do eksploatacji naturalnych zasobów energetycznych,
 - uwzględniając fakt, że energia jest jednym z priorytetowych obszarów polityki sektorowej Forum Wysp Pacyfiku, organizacji regionalnej nieposiadającej aktu założycielskiego, ustanowionej w dniu 5 sierpnia 1971 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE 3765/06/wersja ostateczna),
- A. potwierdzając określony w art. 1 Umowy o partnerstwie AKP-UE główny jej cel, którym jest ograniczenie i wyeliminowanie ubóstwa zgodnie z celami stałego rozwoju oraz stopniowego włączania krajów AKP w gospodarkę światową,
- B. mając na uwadze, że energia może odegrać znaczącą rolę w eliminowaniu ubóstwa i rozpowszechnianiu rozwoju w krajach Afryki, Karaibów i Pacyfiku, jak również przyczynia się do zwiększenia dobrobytu całego społeczeństwa; mając na uwadze, że niemożliwe jest osiągnięcie MCR bez poprawy w zakresie dostaw energii dla ludności, w szczególności w Afryce subsaharyjskiej,
- C. mając na uwadze, że ponad 530 milionów ludzi w Afryce subsaharyjskiej, tj. 48 % ludności miejskiej i 92 % ludności wiejskiej, nie ma dostępu do elektryczności,

- D. mając na uwadze, że Międzynarodowa Agencja Energii szacuje, iż w celu osiągnięcia MCR na całym świecie dodatkowe 500 milionów ludzi musiałyby uzyskać dostęp do elektryczności, a 700 milionów musiałyby uzyskać dostęp do nowoczesnego źródła energii do gotowania i ogrzewania; mając na uwadze, że według szacunków całkowity koszt mógłby wynieść ponad 150 miliardów EUR,
- E. mając na uwadze, że duża liczba ubogich gospodarstw wiejskich zaspokaja swoje potrzeby energetyczne, kupując drewno opałowe lub węgiel drzewny, często w niewielkich ilościach i płacąc bardzo wysokie ceny za jednostkę energii w porównaniu z innymi źródłami energii, wydając więcej pieniędzy na energię niż względnie zamożne gospodarstwa domowe mające dostęp do zaawansowanych form dostaw energii,
- F. przypominając, że energia stanowi fundament całego wzrostu gospodarczego w państwach Afryki, Karaibów i Pacyfiku,
- G. mając na uwadze, że energia odgrywa wielofunkcyjną rolę w gospodarkach państw AKP, począwszy od generowania energii cieplnej dla sektora publicznego i prywatnego, a skończywszy na bezpieczeństwie żywności i zdrowia oraz produkcji skojarzonej przyjaznej dla środowiska, odnawialnej zielonej energii z rolniczych produktów i odpadów,
- H. mając świadomość zainteresowania i zaangażowania Unii Europejskiej w sprawę dostępności i podaży urządzeń do produkcji energii dla państw AKP, z korzyścią dla poszkodowanych grup ludności oraz europejskiego przemysłu,
- I. mając na uwadze, że obecny wzrost cen ropy naftowej i gazu na rynku międzynarodowym oznacza, że koszt dostarczenia tych zasobów energetycznych powoduje ogromne obciążenie bilansu płatniczego tych państw AKP, które nie są producentami energii z paliw kopalnych, przyczyniając się do ich wzrastającego zadłużenia i prowadząc nieuchronnie do konieczności rozważenia dostaw energii odnawialnej,
- J. przypominając, że korupcja obejmująca sprzeniewierzenie dochodów ze sprzedaży ropy naftowej i surowców kopalnych naruszyła zasady dobrego sprawowania rządów i spowodowała utrwalenie się ubóstwa w wielu bogatych w zasoby krajach, doprowadzając w niektórych przypadkach do gwałtownych konfliktów i krzywdy ludzkiej,
- K. zwracając uwagę, że taka korupcja jest możliwa z powodu braku przejrzystości w zakresie przepływu dochodów z sektora wydobywczego do państwowego oraz zarządzania tymi dochodami,
- L. zwracając uwagę na poparcie udzielone przez liczne rządy, międzynarodowe instytucje finansowe, grupy społeczeństwa obywatelskiego, przedsiębiorstwa wydobywcze oraz ich udziałowców dla Inicjatywy Przejrzystości w Przemśle Wydobywczym (EITI) jako jednego ze sposobów na wspieranie przejrzystości dochodów,
- M. pragnąc zapobiec zanikaniu zasobów leśnych, będącemu skutkiem nieuregulowanego pozyskiwania drewna opałowego; przypomina, że systematyczne ponowne obsadzanie drzewami jest niezbędne, aby wykorzystywanie drewna opałowego było procesem trwałym,
- N. przypominając ponadto o konieczności zagwarantowania, że zobowiązania zawarte przez Unię Europejską i kraje AKP w umowie z Kotonu zostaną spełnione, w szczególności art. 36 ust. 4, który przewiduje przegląd protokołów towarowych w celu zachowania korzyści z nich uzyskiwanych przez państwa AKP,
- O. mając na uwadze, że partnerstwo pomiędzy Unią Europejską, państwami AKP, międzynarodowymi instytucjami rozwojowymi oraz podmiotami sektora prywatnego powinno umożliwić wypracowanie rozwiązań w zakresie dostaw obfitych zasobów przyjaznej dla środowiska naturalnego energii po rozsądnych cenach do państw AKP; zwracając uwagę, w tym kontekście, na konieczność dopilnowania, by państwa AKP osiągały korzyści z rezultatów badań nad racjonalizacją zużycia energii i trwałymi źródłami energii, jak również z transferów związanych z nimi technologii,
- P. mając na uwadze, że w kontekście działań wsparcia dla sektora produkcji energii w państwach AKP dyskusje powinny koncentrować się na szybkim zniesieniu mechanizmów związanych z kosztami czynników produkcji, przy jednoczesnym zidentyfikowaniu produktów, dla których powinno się opracować specjalne klauzule,
- Q. przypominając o zobowiązaniu podjętym przez Unię Europejską i państwa AKP, dotyczącym nowych uzgodnień handlowych, dzięki którym żadne państwo AKP nie powinno znaleźć się w sytuacji mniej korzystnej niż ta, w której znajduje się obecnie,
- R. zwracając uwagę na olbrzymie różnice pomiędzy regionami AKP, z których żaden nie realizuje zcentralizowanej polityki energetycznej,

- S. mając na uwadze, że dostawcami energii dla AKP są głównie niedofinansowane struktury publiczne, niebędące w stanie zagwarantować poziomu inwestycji niezbędnego do zaspokojenia rosnącego zapotrzebowania krajów AKP na energię dla zapewnienia dobrostanu ich mieszkańcom,
- T. mając na uwadze, że w ramach wspieranej przez Globalny Program Narodów Zjednoczonych (UNEP) Globalnej sieci na rzecz energii dla zrównoważonego rozwoju (GNESD) uznano, iż większość zorientowanych na rynek reform sektora energetycznego w krajach rozwijających się nie ma wpływu lub wywiera negatywny wpływ na ubogich,
- U. wyrażając zaniepokojenie z powodu niemal całkowitego braku zasobów hydrologicznych, ropy naftowej i gazu w niektórych państwach i regionach AKP, wskutek czego są one niemal całkowicie zależne od zagranicznych dostaw energii, z wyjątkiem sytuacji, w których istniejący potencjał energii odnawialnej (wiatrowej i słonecznej) jest maksymalnie zwiększany, co może doprowadzić do zmniejszenia, choć nie wyeliminowania, zależności,
- V. mając na uwadze, że krótkoterminowe wahania cen ropy naftowej i gazu utrudniają krótkoterminowe wdrażanie programów rozwoju na rzecz wytwarzania energii elektrycznej opartego na zwiększaniu możliwości produkcji energii cieplnej,
- W. zwracając uwagę na istnienie w niektórych regionach AKP programów rozwoju energetycznego, opartych na koncentrowaniu inwestycji w projekty regionalne oraz na połączeniu sieci dystrybucyjnych,
- X. mając na uwadze, że wpływ takich wahań mógłby być również złagodzony w przypadku, gdy towary byłyby przed wywozem przetwarzane na miejscu,
- Y. mając na uwadze, że w celu ułatwienia uprzemysłowienia i marketingu uruchomione muszą zostać instrumenty i struktury wsparcia dla sektora prywatnego, tak aby wesprzeć działalność w zakresie przetwórstwa, marketingu, dystrybucji i transportu,
- Z. podkreślając konieczność udzielania jaśniejszych i bardziej zwięzłych informacji na temat zasobów energetycznych w państwach AKP, a także na temat dostępnych możliwości inwestowania w zakresie prac poszukiwawczych, eksploatacji i dystrybucji w tym sektorze,
- AA. podkreślając ponadto znaczenie dostępu do ważnych, aktualnych informacji na temat rozwoju rynków energetycznych AKP oraz światowego rynku energetycznego ogółem,
- AB. przypominając o pilnej potrzebie zapewnienia niezanieczyszczających źródeł energii, co stanowi kluczowe wyzwanie dla trwałego rozwoju na obszarach miejskich w państwach AKP w XXI wieku,
- AC. podkreślając szczególne znaczenie, jakie ma dostarczanie taniej energii społecznościom wiejskim w państwach AKP, o ile będzie to wspierać rozwój lokalnej działalności gospodarczej oraz pomagać w przeciwdziałaniu skutkom odizolowania, przy jednoczesnej poprawie warunków życia miejscowej ludności,
- AD. przyjmując z zadowoleniem gotowość państw AKP do opracowania planu działania ukierunkowanego na określenie we współpracy z Unią Europejską ram działania na poziomie sektorów w dziedzinie energii,
- AE. potwierdzając znaczenie dobrych warunków życia i bezpieczeństwa pracowników i ich rodzin oraz konieczność ochrony środowiska naturalnego, w obrębie którego prowadzona jest działalność rolnicza i wydobywcza,
 1. potwierdza kluczową rolę energii w przyspieszaniu wzrostu i rozwoju, w szczególności w odniesieniu do produkcji przemysłowej;
 2. potwierdza gotowość kontynuowania wsparcia dla wytwarzania energii po konkurencyjnych cenach i z korzyścią dla wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych w państwach AKP, jako środka służącego zmniejszaniu ubóstwa i wspomaganie stopniowego włączania tych krajów do gospodarki światowej poprzez zwiększanie ich produkcji przemysłowej;
 3. podkreśla znaczenie przedsięwzięć ukierunkowanych na wytwarzanie energii w państwach AKP mających dostęp do zasobów finansowych na korzystnych warunkach, przede wszystkim za pośrednictwem międzynarodowych instytucji finansowych, banków rozwoju oraz Europejskiego Banku Inwestycyjnego, a w szczególności poprzez skorzystanie z subwencjonowania stóp procentowych w ramach dziewiątego i dziesiątego EFR, tak by mogły one zrealizować najważniejsze inwestycje konieczne z uwagi na spodziewane zwiększenie ich zdolności produkcyjnych oraz wzrost ich potencjału dystrybucyjnego;

4. zwraca uwagę, że zdecentralizowane rozwiązania pozasieciowe w oddalonych lub słabo zaludnionych obszarach są w wielu przypadkach o wiele bardziej opłacalne niż rozbudowa sieci; zwraca uwagę, że takie rozwiązania pozasieciowe mogą obejmować połączenie energii słonecznej, systemów fotowoltaicznych, gazu płynnego (LPG), lokalnego biopaliwa, a w szczególności mogą wykorzystać produkcję jatrofy, trawy słoniowej, oleju palmowego, orzechów ziemnych oraz innych roślin wykorzystywanych do produkcji biodiesla i bioetanolu;
5. wzywa Unię Europejską do udzielenia wsparcia dla finansowania takich rozwiązań pozasieciowych w krajach AKP, łącznie z utworzeniem wiejskich przedsiębiorstw usług energetycznych, składających się z niewielkich lokalnych firm mogących zapewnić odpowiednie usługi dostosowane do potrzeb klientów zamieszkujących obszary wiejskie;
6. wzywa rządy Unii Europejskiej i AKP do efektywnego zarządzania popytem na energię oraz dywersyfikacji dostaw energii i zastąpienia źródeł kopalnych niekopalnymi, a w szczególności odnawialnymi źródłami energii;
7. wzywa rządy AKP i UE do inwestowania w energowydajne i energooszczędne systemy w celu zarządzania coraz szybszym wzrostem światowego popytu na energię;
8. wzywa przedsiębiorstwa wytwarzające energię w krajach UE i AKP do nawiązania partnerstwa strategicznego na rzecz rozwoju odnawialnych źródeł energii, tak aby pomóc w szczególności najbardziej oddalonym osadom wiejskim; wzywa zachodnie, a w szczególności europejskie, przedsiębiorstwa sektora energetycznego, prowadzące działalność w krajach AKP, a także rządy tych krajów, do przestrzegania obowiązujących zasad dobrego zarządzania oraz do zaoferowania AKP transferów technologii opracowanych na podstawie ich własnych badań;
9. wzywa UE do udzielenia pomocy krajom AKP przy opracowywaniu i wdrażaniu długofalowych planów zagospodarowania energetycznego jako elementu zintegrowanej, szeroko zakrojonej strategii dla krajów AKP, aby pomóc im osiągnąć MCR w terminie do 2015 r.;
10. wzywa kraje AKP i UE do wspólnej pracy przy ustalaniu polityk energetycznych, ukierunkowanych na zaspokojenie potrzeb ubogiej ludności i przyjaznych dla środowiska naturalnego oraz sprzyjających trwałemu rozwojowi gospodarczemu z korzyścią dla wszystkich;
11. podkreśla pilną potrzebę opracowania lub wzmocnienia krajowych i/lub regionalnych strategii poprawy zrównoważonych dostaw energii, mając na względzie ograniczenie nadmiernej zależności państw AKP od ropy naftowej oraz będącej tego skutkiem słabości ich finansów publicznych;
12. wzywa kraje AKP, by poświęcały więcej uwagi zagadnieniom energetycznym w ich własnych krajowych strategiach rozwoju gospodarczego i nie koncentrowały się jedynie na dużych projektach infrastrukturalnych, ale zajmowały się również kluczową kwestią dostępu do energii, szczególnie w odniesieniu do ubogiej ludności;
13. zwraca uwagę, że ukierunkowane na rynek reformy sektora energetycznego powinny obejmować wymiar korzystny dla ubogiej ludności, w celu rozwiązania problemu finansowania dostaw energii elektrycznej dla ubogich oraz umożliwienia inwestycji w oszczędności energii;
14. wzywa Unię Europejską, by dzieliła się z państwami AKP swoim doświadczeniem w dziedzinie racjonalizacji zużycia energii, w szczególności poprzez umożliwianie przedsiębiorstwom wytwarzającym energię dostępu do właściwych technologii za pośrednictwem programów wymiany personelu, poprzez ułatwianie dostępu do kapitału niezbędnego do realizacji niezbędnych inwestycji, a także poprzez wspieranie tworzenia stosownych ram prawnych i finansowych;
15. zwraca uwagę, że rozwój energii odnawialnych, takich jak energia słoneczna, wiatrowa, wodna i pochodząca z biomasy, dostosowanie ich do konkretnych potrzeb krajów AKP oraz dystrybucja, szczególnie na obszarach wiejskich, ma ogromne znaczenie dla poprawy warunków życia oraz osiągnięcia MCR;
16. wzywa Komisję do zainicjowania i wdrożenia Programu rozwoju energii odnawialnej AKP-UE w ramach struktury badawczo-rozwojowej AKP-UE, obejmującej instytuty badawcze AKP i UE;
17. podkreśla potrzebę, aby wszystkie kraje AKP powołały krajowego koordynatora ds. energii, jak również potrzebę przeprowadzenia koordynacji na szczeblu instytucji międzynarodowych, takich jak UA i Caricom, a także na szczeblu regionalnym;

18. wzywa państwa AKP i Unię Europejską do szybszego wdrażania Mechanizmu Kredytów Energetycznych zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej dotyczącymi komunikatu Komisji Europejskiej do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2004 r. w sprawie przyszłego rozwoju Inicjatywy Energetycznej UE i procedur tworzenia Mechanizmu Kredytów Energetycznych dla krajów AKP;
19. potwierdza, że niezbędne jest, aby Komisja Europejska nie ustawała w staraniach związanych z tworzeniem Mechanizmu Kredytów Energetycznych, poprzez poszukiwanie rozwiązań gwarantujących dostawę energii dla państw AKP, z zachowaniem ducha umowy z Kotonu;
20. wzywa Komisję, Radę UE oraz AKP do uzupełnienia Mechanizmu Kredytów Energetycznych AKP-UE ze środków, jakie zostaną wycofane w ramach 9. EFR, lub wykorzystując środki wydzielone z obszaru współpracy w obrębie AKP w ramach 10. EFR;
21. wzywa państwa AKP i Unię Europejską do współpracy z uznanymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i organizacjami sektora prywatnego we wspieraniu inicjatyw na rzecz utworzenia regionalnych sieci energetycznych AKP;
22. wzywa do utworzenia Mechanizmu Kredytów Energetycznych, tak aby ten znaczący instrument mógł w ramach umowy z Kotonu odegrać rolę w usunięciu, z zachowaniem odpowiednich procedur, negatywnego wpływu wywieranego przez brak zasobów energetycznych, a także w ochronie reform i strategii społeczno-ekonomicznych realizowanych przez kraje AKP;
23. wzywa Unię Europejską i kraje AKP do zagwarantowania, że podlegające im przedsiębiorstwa zajmujące się wydobywaniem ropy naftowej i innych surowców kopalnych ujawnią w całości informacje dotyczące przekazywanego rządowi zysku w każdym kraju, w którym prowadzą działalność, i wykażą takie wypłaty w rocznych sprawozdaniach finansowych;
24. wzywa Unię Europejską i kraje AKP do jednoznacznego i publicznego wyrażenia poparcia dla Inicjatywy przejrzystości w przemyśle wydobywczym (EITI), jak również wzywa UE, aby uczyniła wspieranie przejrzystości podatkowej w krajach bogatych w zasoby tematem przewodnim proponowanej wspólnej strategii energetycznej;
25. zwraca uwagę na niedawne przypadki zastraszania aktywistów społeczeństwa obywatelskiego, działających na rzecz większej przejrzystości w zakresie dochodów publicznych w kilku krajach pilotowych, w których wprowadzana jest inicjatywa EITI, jak również wzywa Unię Europejską i kraje AKP do wspierania wdrożenia EITI w krajach bogatych w zasoby, w szczególności poprzez ochronę czynnego i nieograniczonego udziału grup społeczeństwa obywatelskiego w EITI w zainteresowanych krajach.
26. udziela poparcia dla utworzenia i właściwego wykorzystania systemów informatycznych w formie bazy danych dotyczących energii AKP;
27. zaleca, aby Sekretariat AKP i Komisja Europejska wzmocniły istniejące instrumenty, mając na celu wspieranie sektora prywatnego, oraz utworzenie nowych w celu zwiększenia globalnej konkurencyjności sektora prywatnego w krajach AKP, w szczególności w zakresie produkcji, dystrybucji oraz identyfikacji potencjalnych zasobów energetycznych;
28. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE oraz Komisji Europejskiej.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie rybołówstwa oraz jego aspektów społecznych i związanych z ochroną środowiska w krajach rozwijających się

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

— na posiedzeniu w Wiedniu (Austria) w dniach 19-22 czerwca 2006 r.,

— uwzględniając art. 23, 53 i 84, załączniki III i V, wspólne deklaracje XXXVII i XL oraz deklarację AKP dołączoną do protokołu 1 załącznika V do umowy z Kotonu,

(¹) Przyjęta w dniu 22 czerwca 2006 r.

- uwzględniając deklarację w sprawie nielegalnych, nieudokumentowanych i nieuregulowanych połowów, przyjętą w dniu 12 marca 2005 r. w Rzymie (Włochy),
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie tuńczyka, przyjętą w dniu 3 kwietnia 2003 r. w Brazzaville (Republika Konga) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 9 października 2003 r. w sprawie komunikatu Komisji w sprawie zintegrowanych ram w odniesieniu do umów o partnerstwie w dziedzinie rybołówstwa z państwami trzecimi (2003/2034(INI)) ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie rybołówstwa na małą skalę, przyjętą w dniu 12 października 2000 r. w Brukseli (Belgia) ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie wpływu pomocy strukturalnej dla europejskiego sektora rybołówstwa na trwały rozwój sektora rybołówstwa AKP, przyjętą w dniu 1 kwietnia 1999 r. w Strasburgu (Francja) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie stosunków handlowych AKP-UE w sektorze rybołówstwa oraz standardów sanitarnych w zakresie wywozu do Unii Europejskiej produktów rybołówstwa, przyjętą w dniu 24 września 1998 r. w Brukseli (Belgia) ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając deklarację w sprawie wdrożenia Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa, przyjętą w dniu 11 marca 1999 r. w Rzymie (Włochy),
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie współpracy AKP-UE w sektorze rybołówstwa po 2000 r., przyjętą w dniu 29 października 1997 w Lomé (Togo) ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając sposób, w jaki traktowane jest rybołówstwo podczas toczących się obecnie negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Socjalnych i Środowiska Naturalnego w sprawie rybołówstwa i jego aspektów społecznych oraz związanych z ochroną środowiska w krajach rozwijających się (AKP-UE/3847/06/wersja ostateczna),
- A. mając na uwadze, że około 50 z 79 państw AKP to kraje przybrzeżne i że ponad 60 z nich eksportuje ryby i produkty rybne na rynki regionalne i międzynarodowe,
- B. mając na uwadze, że 75 % światowych zasobów połowowych jest odławiane na poziomie równym lub przekraczającym ich wielkości dopuszczalne w ramach zrównoważonych połowów, jak również mając na uwadze, że ekosystemy na wielu obszarach zostały drastycznie zubożone, co niekorzystnie wpływa na starania na rzecz osiągnięcia trwałego rozwoju,
- C. mając na uwadze, że polityka UE w zakresie współpracy na rzecz rozwoju oraz wspólna polityka rybołówstwa (WPRyb) muszą być spójne, komplementarne i skoordynowane,
- D. mając na uwadze, że UE i niektóre kraje AKP zobowiązały się do zapewnienia trwałego charakteru rybołówstwa na całym świecie, zgodnie z ustaleniami na szczycie w Johannesburgu, a także do utrzymania lub odbudowy zasobów połowowych, mając na względzie osiągnięcie maksymalnej, trwałej wydajności produkcji; mając na uwadze, że cele te mają być osiągnięte w trybie pilnym w odniesieniu do nadmiernie odławianych zasobów możliwie jak najszybciej i nie później niż do końca 2015 r.,
- E. mając na uwadze, że UE zobowiązała się również do zrealizowania ogólnego celu w ramach WPRyb, czyli zapewnienia zrównoważonego zarządzania zasobami rybołówstwa i morskimi w zakresie ekonomicznym, społecznym i ochrony środowiska naturalnego, szczególnie w kontekście Porozumień partnerskich w rybołówstwie (FPA) podpisanych z krajami trzecimi; zważywszy ponadto, że uzasadnionym celem WPRyb jest utrzymanie obecności Unii na odległych łowiskach oraz ochrona interesów rybołówstwa Unii;
- F. mając na uwadze, że UE i niektóre kraje AKP przyjęły Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO i wykonują postanowienia Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz Umowy w sprawie międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących,

(1) Dz.U. C 231 z 26.9.2003

(2) P5_TA(2003)0431

(3) Dz.U. C 64 z 28.2.2001

(4) Dz.U. C 271 z 24.9.1999

(5) Dz.U. C 79 z 22.3.1999

(6) Dz.U. C 96 z 30.3.1998

- G. mając na uwadze, że potencjalny wkład rybołówstwa, jak również działalność społeczności lokalnych w zakresie bezpieczeństwa żywności i zatrudnienia w krajach rozwijających się, w tym znacząca rola odgrywana przez kobiety w przetwórstwie i sprzedaży w tych społecznościach sprawiają, że sektor ten jest jednym z najważniejszych czynników trwałego rozwoju i ograniczania ubóstwa w krajach rozwijających się,
- H. mając na uwadze, że drastyczne ograniczenie obecnego poziomu ochrony celnej UE na przywóz tuńczyka konserwowego z krajów trzecich, będące skutkiem nasilonej konkurencji ze strony krajów Azji Południowo-Wschodniej, może spowodować brak równowagi na europejskim rynku tuńczyka oraz wpłynąć niekorzystnie na preferencyjne traktowanie państw AKP i mając na uwadze, że przyniosłoby to olbrzymie straty w sektorach tuńczyka tropikalnego wspomnianych krajów oraz zagroziłoby rozwojowi gospodarczemu i społecznemu, wspieranemu tam przez przemysł połowu i przetwórstwa tuńczyka,
- I. mając na uwadze, że mimo iż poszczególne kraje AKP mogą być uprawnione do ściśle określonych, uwarunkowanych politycznie środków i rozwiązań, integracja regionalna powinna być przewidziana jako cel w zakresie rozwoju, w szczególności w kierunku rozwoju regionalnej polityki rybołówstwa oraz wdrożenia i egzekwowania skutecznego regionalnego mechanizmu monitorowania, inspekcji i nadzoru (MCS), tak aby zapobiegać nielegalnym połowom,
- J. mając na uwadze, że nadmierna eksploatacja zasobów połowowych jest przede wszystkim rezultatem słabej krajowej polityki rybołówstwa lub jej braku,
- K. mając na uwadze, że nielegalne, nieudokumentowane i nieuregulowane połowy (IUU) przynoszą szkodliwe i ogólnoswiatowe konsekwencje dla trwałości rybołówstwa (zarówno w odniesieniu do dalekomorskiego rybołówstwa na dużą skalę, jak i tradycyjnych połowów przybrzeżnych na małą skalę), dla ochrony żywych zasobów morskich i morskiej różnorodności biologicznej jako całości, a także dla gospodarek krajów rozwijających się i ich starań na rzecz rozwoju zrównoważonego zarządzania w dziedzinie rybołówstwa,
- L. mając na uwadze, że spółki joint venture i partnerstwa doraźne pomiędzy przedsiębiorstwami mogą odegrać znaczącą rolę w zaopatrywaniu rynków i rozwoju współpracy pomiędzy wspólnotowym przemysłem rybnym i przemysłami rybnymi krajów trzecich,
- M. mając na uwadze, że kraje AKP powinny uniemożliwiać masowe wykorzystywanie tanich bander przez wszystkie statki, łącznie z tymi, które utraciły swoje prawa połowowe wynikające z podpisanych umów,
- N. mając na uwadze, że regionalne organizacje rybołówstwa mogą stać się najbardziej efektywnym instrumentem odpowiedzialnego zarządzania rybołówstwem, jak również jednym z najbardziej efektywnych środków zwalczania niepożądanych zjawisk takich jak połowy ze statków pirackich lub pływających pod tanimi banderami; mając na uwadze, że należy zachęcać poszczególne rządy do tworzenia regionalnych organów ds. rybołówstwa i przyznawania im szerokiego zakresu kompetencji,
- O. mając na uwadze, że modernizacja wyposażenia lokalnych łodzi rybackich powinna być ujęta jako ukierunkowane działanie we wszystkich porozumieniach partnerskich, podpisanych przez UE z krajami AKP i innymi krajami rozwijającymi się,
- P. mając na uwadze, że analizy potencjału wyłącznych stref ekonomicznych (WSE), badania i wykorzystanie wiarygodnych danych naukowych są niezbędne dla zapewnienia trwałego charakteru rybołówstwa i innych zasobów morskich; mając na uwadze, że wszelkie dostępne dane dotyczące wód krajów AKP powinny zostać przesłane do tych krajów i opublikowane,
- Q. mając na uwadze, że naukowa ocena zasobów musi być koniecznym warunkiem dostępu do połowów, a coroczne oszacowanie stanu zasobów warunkiem wydania dalszych zezwoleń uprawniających do połowów,
- R. mając na uwadze, że nadzór satelitarny nad wodami tych krajów AKP, które podpisały z UE porozumienia w sprawie połowów, powinien być rozwijany, wszystkie statki UE powinny być obowiązkowo wyposażone w satelitarny system monitorowania statków (VMS), zaś informacje, łącznie z tymi dotyczącymi pozycji i połowów statków rybackich na wodach państw AKP, powinny być przysyłane w czasie rzeczywistym organom w zainteresowanych państwach AKP,
- S. mając na uwadze, że czynniki społeczne i kulturowe, które wywierają wpływ na rybaków i inne osoby zależne od rybołówstwa, są szczególnie złożone, gdyż łączą system skoncentrowany wokół wykorzystywania rybołówstwa i innych zasobów morskich ze znacznie rozleglejszym systemem, określającym sposoby współżycia społecznego; mając na uwadze, że wiele przeszłych niepowodzeń w zakresie rozwoju i zarządzania rybołówstwem zostało przypisane brakowi zrozumienia przez odpowiedzialne organy wpływu wywieranego przez szeroki zakres czynników społecznych i kulturowych na życie ludzi zaangażowanych w sektor, a także ich wpływu na rybołówstwo,

- T. mając na uwadze, że trudne warunki życia wielu rybaków i innych osób zależnych od rybołówstwa, jak również fakt, że są oni narażeni na choroby przenoszone drogą wodną, malarię, nieodpowiednie warunki sanitarne i niewystarczające odżywianie, zwiększają podatność społeczności rybackich na zarażenie wirusem HIV i dodatkowo obciążają rybackie gospodarstwa domowe, co spowodowane jest koniecznością sprawowania opieki nad osobami dotkniętymi chorobami związanymi z AIDS,
- U. mając na uwadze, że definiowanie statusu prawnego i społecznego rybaków powinno stanowić priorytet w krajowych politykach rybołówstwa,
- V. mając na uwadze, że kształcenie, szkolenie i informacja w zakresie zrównoważonego rybołówstwa muszą wchodzić w skład krajowych strategii politycznych, ustanowionych przez wszystkie kraje we wszystkich regionach,
- W. mając na uwadze, że rybołówstwo wywiera bezpośredni i pośredni wpływ na środowisko morskie,
- X. mając na uwadze, że tworzenie obszarów chronionych i parków morskich, proponowane przez kraje AKP, mogłoby być finansowane przez UE i podlegać wspólnemu monitoringowi i nadzorowi,
- Y. mając na uwadze, że stosowanie zachęt do generowania zmian w postępowaniu jednostek i zbiorowym w odniesieniu do środowiska naturalnego jest w coraz większym stopniu uznawane za narzędzie, które może pomóc w złagodzeniu skutków oddziaływania na środowisko naturalne,
- Z. mając na uwadze, że rybactwo śródlądowe może odegrać decydującą rolę w rozwoju obszarów wiejskich; mając na uwadze, że wiele osób, w tym kobiet i dzieci, zajmuje się dorywczą działalnością połowową, na przykład na naturalnych rozlewiskach rzek, co w sposób znaczący przyczynia się do wzbogacenia zasobów wysokogatunkowego białka zwierzęcego, dostępnego dla gospodarstw domowych,
- AA. mając na uwadze, że rybactwo śródlądowe, prowadzone wspólnie przez dwa lub większą ilość krajów, powinno podlegać skoordynowanym strategiom politycznym i działaniom; mając na uwadze, że UE jest w stanie dostarczyć pomocy technicznej krajom zaangażowanym w opracowanie tych działań,
- AB. mając na uwadze, że akwakultura rozwijała się nieprzerwanie w ostatnich dziesięcioleciach, jak również mając na uwadze, że można się spodziewać, iż zwiększy ona swój zasięg geograficzny w odniesieniu do hodowanych gatunków i wykorzystywanych technologii,
- AC. mając na uwadze, że UE może opracować programy partnerstwa w zakresie akwakultury z krajami rozwijającymi się, ukierunkowane na minimalizowanie negatywnych skutków, jakie mogą one wywoływać w środowisku naturalnym,
- AD. mając na uwadze, że akwakultura przyczynia się do ograniczania ubóstwa, stanowiąc ważne dodatkowe źródło wyżywienia ludności,
- AE. mając na uwadze, że UE może pomóc na poziomie przedsiębiorstwa krajom rozwijającym się w ulepszeniu warunków sanitarnych przy produkcji ryb, produktów rybnych i produktów ubocznych,
- AF. mając na uwadze, że obowiązujące obecnie rygorystyczne reguły pochodzenia nie pozwalają zainteresowanym państwom AKP na wykorzystanie w pełni przetwórstwa z przeznaczeniem na wywóz do UE w ramach preferencyjnego systemu handlowego, przewidzianego w umowie z Kotonu,

Zasady i wyzwania

- ponownie stwierdza, że polityka współpracy na rzecz rozwoju AKP-UE w dziedzinie rybołówstwa musi: wspierać możliwości krajów AKP w zakresie rozwijania zasobów połowowych w sposób trwały oraz do podnoszenia lokalnej wartości dodanej; ułatwiać monitorowanie, kontrolę i nadzór rybołówstwa; wspierać ciągly dialog polityczny ze wszystkimi właściwymi podmiotami, także z prowadzącymi działalność połowową na małą skalę oraz ze społeczeństwem obywatelskim, jak również umożliwić uzyskanie uczciwej ceny za prawa dostępu flot zagranicznych do ich WSE, przy jednoczesnym uznaniu konieczności ochrony interesów rybołówstwa AKP i UE;
- stwierdza, że ochrona interesów rybołówstwa UE i AKP musi być skoordynowana z trwałym rozwojem zasobów połowowych w ujęciu ekonomicznym, społecznym i związanym z ochroną środowiska, jak również ze środkami egzystencji społeczności przybrzeżnych zależnych od rybołówstwa;

3. apeluje, aby łodzie rybackie UE prowadziły działalność połowową w WSE należących do AKP jedynie w sytuacji, gdy spełniają one wymogi w zakresie zrównoważonych połowów i ochrony środowiska, obowiązujące w zainteresowanym państwie AKP i tylko wtedy, gdy są one wyposażone w VMS;
4. wzywa do zastosowania klauzuli „opt-out” (możliwość rezygnacji) w odniesieniu do krajów AKP w przypadku, gdyby w jakimkolwiek czasie stwierdziły one, że porozumienia w dziedzinie rybołówstwa są szkodliwe dla ich interesów społecznych, politycznych, środowiskowych lub gospodarczych;
5. wzywa wszystkie kraje do przyjęcia krajowych strategii politycznych w zakresie morskich i śródlądowych zasobów połowowych; wzywa ponadto do regionalnej integracji tych strategii politycznych;
6. z zadowoleniem przyjmuje niedawne finansowane przez UE inicjatywy współpracy regionalnej, podjęte przez kraje południowoafrykańskie na rzecz wspólnego nadzoru rybołówstwa, z wykorzystaniem zarówno statków, jak i nadzoru satelitarnego; wzywa inne organizacje regionalne, aby również zaplanowały takie inicjatywy;
7. wzywa do przedsięwzięcia środków w celu zapobieżenia zepchnięciu na margines tradycyjnego rybołówstwa społeczności przybrzeżnych przez inne, obce praktyki; podkreśla w związku z tym, że wszystkie porozumienia powinny obejmować środki mające na celu ochronę lokalnego rybołówstwa na małą skalę i wspieranie lokalnego wyładunku ryb, jak również zawierać wymóg, zgodnie z którym dostęp będzie uzależniony od stosowania selektywnych metod połowu;
8. wzywa do podjęcia działań mających zachęcić do udziału zrzeszających się tradycyjnie organizacji społeczności lokalnych we wszystkich procesach kształtowania polityki oraz procesach decyzyjnych, odnoszących się do rybołówstwa oraz działalności z nim związanej, jak również do przykładania należytej uwagi do roli, jaką w przetwórstwie i sprzedaży produktów morza i akwakultury odgrywają kobiety; w tym celu apeluje, aby krajowe strategie polityczne obejmowały działania wspierające tworzenie stowarzyszeń, spółdzielni lub innych mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw albo innych form organizacji społecznych i gospodarczych;
9. wzywa, aby polityka współpracy w zakresie rozwoju AKP-UE umożliwiła w poprawę dialogu na szczeblu regionalnym, krajowym i lokalnym pomiędzy przemysłowymi i tradycyjnymi sektorami rybołówstwa, w celu wspierania trwałego rozwoju zasobów połowowych;
10. wzywa UE do traktowania pomocy przy wdrażaniu przez kraje trzecie międzynarodowego planu działania FAO na rzecz zwalczania nielegalnych, nieudokumentowanych oraz nieuregulowanych połowów jako jednego z głównych priorytetów przy zawieraniu przyszłych umów z krajami trzecimi; w dalszej kolejności wzywa UE do pomocy krajom AKP przy podpisywaniu wszystkich międzynarodowych porozumień w zakresie ochrony zasobów morskich i rybołówstwa, jak również do wprowadzenia środków podobnych do tych przyjętych przez UE we wszystkich porozumieniach w dziedzinie rybołówstwa podpisanych z innymi krajami trzecimi;
11. wzywa do włączenia strategii politycznych i środków ukierunkowanych na bezpieczeństwo żywności do opracowań dotyczących strategii krajowej (CSP); w związku z powyższym zaleca tworzenie kontrolowanych na szczeblu lokalnym i regionalnym zintegrowanych obwodów, dzięki którym możliwe będzie dostarczanie ryb od rybaka do odbiorcy po najniższej możliwej cenie;
12. apeluje o zdecydowane krajowe strategie polityczne w zakresie rybołówstwa, zapobiegające nadmiernej eksploatacji zasobów połowowych;
13. wzywa do tworzenia programów zarządzania przyłowami; nalega, aby złowione ryby, które nie mogą być zwrócone do morza żywe, były wyładowywane i wykorzystywane w ramach pomocy żywnościowej;
14. zaleca, aby niezbędne analizy potencjału WSE, badania naukowe i wykorzystanie danych opartych na solidnych podstawach naukowych były przeprowadzane i odbywały się w warunkach współpracy pomiędzy UE i krajami AKP, gdyż są one niezbędne dla zapewnienia zrównoważonego charakteru rybołówstwa oraz dla negocjacji dotyczących dwustronnych porozumień w sprawie połowów;
15. jest zdania, że naukowa ocena zasobów musi stanowić warunek konieczny dostępu do połowów, a coroczne oszacowanie stanu zasobów musi stanowić warunek wydawania dalszych zezwoleń uprawniających do połowów;
16. wzywa państwa AKP do rozwijania regionalnych programów współpracy naukowej w celu gromadzenia i dzielenia się danymi dotyczącymi zasobów ryb, jak również do nieustannej oceny skutków wywieranych przez rybołówstwo i różne metody połowowe na ekosystemy;

17. wzywa, aby programy spełniały określone wymogi krajów rozwijających się w zakresie zwalczania nielegalnych, niedokumentowanych i nieuregulowanych połowów oraz, w szczególności, potrzebę wzmocnienia ich możliwości w zakresie monitorowania, kontroli i nadzoru rybołówstwa; wzywa ponadto do zapobiegania masowemu wykorzystywaniu tanich bander przez wszystkie łodzie, w tym te, które utraciły prawa połowowe wynikające z podpisanych umów;
18. wzywa, aby nadzór satelitarny nad wodami tych krajów AKP, które podpisały porozumienia w sprawie połowów z UE, był rozwijany, aby wszystkie łodzie rybackie były obowiązkowo wyposażone w satelitarny system monitorowania statków (VMS) oraz aby położenie i połowy statków były przedkładane w czasie rzeczywistym zainteresowanym państwom AKP;

Aspekty społeczne

19. wzywa kraje AKP do zatwierdzenia społecznego i prawnego statusu rybaków oraz innych pracowników sektora rybołówstwa;
20. wzywa do zamieszczenia w protokołach do umów klauzuli społecznej, przyjętej w dniu 19 grudnia 2001 r. na posiedzeniu plenarnym komitetu dialogu społecznego na szczeblu sektora „połowów morskich”, w celu zagwarantowania, że wszyscy marynarze na pokładzie statków UE i AKP będą korzystać z wolności zrzeszania się, prawa do negocjacji zbiorowych, zniesienia dyskryminacji, stosownej zapłaty oraz warunków życiowych i pracy podobnych do tych, z jakich korzystają marynarze z UE;
21. wzywa do utworzenia produktów ubezpieczeniowych dostosowanych do potrzeb odbiorców, które obejmą zagrożenia związane z tradycyjnymi i rzemieślniczymi połowami przybrzeżnymi;
22. wzywa do prowadzenia specjalnego wspólnego nadzoru UE/AKP dotyczącego traktowania rybaków zatrudnionych na statkach pływających pod tanimi banderami;
23. apeluje o wzmocnione, zinstytucjonalizowane inicjatywy dotyczące problemu HIV/AIDS oraz chorób przenoszonych drogą wodną, występujących w społecznościach rybackich w krajach rozwijających się i UE;
24. wzywa do utworzenia opłacanych przez rząd grup obserwatorów pokładowych, rozmieszczonych na statkach rybackich UE i AKP oraz innych dalekomorskich statkach rybackich wyławiających połowy w wyznaczonych portach w krajach AKP, aby zapobiec zapobiegając w ten sposób korupcji możliwej w sytuacji, kiedy za płatność odpowiedzialny jest właściciel statku;
25. wzywa do uwzględnienia w krajowych strategiach polityki programów szkoleniowych oraz na rzecz budowania potencjału, przeznaczonych dla lokalnych społeczności zależnych od rybołówstwa; wzywa ponadto do umieszczenia w programach nauki na poziomie podstawowym i średnim działań na rzecz podnoszenia świadomości oraz przedmiotów technicznych, skierowanych do dzieci mieszkających w obszarach, gdzie rybołówstwo stanowi przeważającą formę działalności;
26. wzywa do umieszczenia naukowych i zawodowych programów szkolenia dla lokalnych rybaków w opracowaniach dotyczących strategii krajowej (CSP), co pozwoli im ubiegać się o zatrudnienie we flocie UE;
27. wzywa do tworzenia alternatywnych programów w zakresie generowania dochodu dla rodzin zmuszonych do porzucenia tradycyjnego rybołówstwa, na przykład w turystyce, rozwoju obszarów wiejskich lub innych dziedzinach;
28. wzywa do specjalnego wsparcia UE w ramach pomocy UE na rzecz rozwoju dla mieszkańców najbardziej oddalonych państw AKP na Atlantyku, Pacyfiku i Oceanie Indyjskim, zależnych w bardzo znacznym stopniu od rybołówstwa prowadzonego na potrzeby własne w celu wygenerowania dochodu, tak aby poprawić sytuację zdrowotną ich rodzin, zapewnić zrównoważoną dietę oraz umożliwić kształcenie ich dzieci, szczególnie dziewczynek;
29. apeluje, aby zaangażowane w rybołówstwo kraje AKP włączyły do swoich krajowych ram politycznych odpowiednie mechanizmy w celu unikania lub zminimalizowania negatywnych skutków odczuwanych przez rodziny, a spowodowanych przez rybaków, którzy zmuszeni są do miesiącami lub latami pracować z dala od domu, bez możliwości powrotu do swoich krajów ojczystych; skutki te mogą prowadzić do rozpadu rodzin, często powodując ubóstwo i długotrwałe negatywne następstwa w przypadku dzieci pozostawionych z matkami, szczególnie dziewczynek i bardzo małych dzieci;

30. uznaje, że dywersyfikacja działalności w zakresie rybołówstwa, wzmożone lokalne przetwórstwo produkcji i inne formy działalności o wartości dodanej, szczególnie za pośrednictwem różnego rodzaju mikroprojektów w krajach AKP, mogłyby doprowadzić od szerszego uczestnictwa, tworzenia miejsc pracy oraz innych możliwości zatrudnienia dla młodych mężczyzn i kobiet, dokonując tym samym redystrybucji majątku w obrębie społeczeństwa; w związku z powyższym zachęca Komisję Europejską do poświęcania temu sektorowi takiej samej uwagi, jak każdemu innemu sektorowi;
31. wzywa państwa AKP i UE do uznania w całej rozciągłości, że rybołówstwo może wnieść wkład w bezpieczeństwo żywności, odgrywa pierwszorzędną rolę w programach pomocy żywnościowej w czasie klęsk, jak również pomaga w zmniejszeniu głodu w krajach AKP; w związku z powyższym apeluje, aby Komisja Europejska i państwa uczestniczące w Światowym Programie Żywnościowym wyasygnowały środki na rzecz państw wyspiarskich posiadających znaczny potencjał połowowy, tak by mogły one uczestniczyć, zgodnie z przyjętymi normami, w inicjatywach w zakresie pomocy żywnościowej mających znaczenie również dla lokalnych gospodarek; wzywa ponadto państwa wyspiarskie AKP objęte tym programem do rozważenia specjalnych opłat celnych, jak to ma zwykle miejsce podczas prac w ramach niesienia pomocy;
32. wzywa państwa AKP i UE do poświęcenia szczególnej uwagi tradycyjnym i kulturowym wartościom i praktykom związanym z rybołówstwem w niektórych państwach wyspiarskich;
33. apeluje do krajów rybackich AKP i UE o wzmocnienie ich krajowych ram politycznych oraz regionalnych strategii współpracy przeciwko wykorzystywaniu łodzi rybackich lub przemysłu połowowego jako przykrywkę dla nielegalnej imigracji i handlu narkotykami w obrębie lub pomiędzy państwami AKP albo pomiędzy państwami AKP i państwami członkowskimi UE;

Aspekty ekonomiczne i finansowe

34. zachęca do wspierania na szczeblu lokalnym, w krajach AKP, transferów technologii, wiedzy naukowej itp. w formie sprzyjającej inwestycjom;
35. wzywa władze krajowe i regionalne do podejmowania działań wspierających tworzenie wspólnych przedsiębiorstw mających preferencyjny dostęp do rynku UE pod warunkiem, że takie wspólne działania nie przyczynią się do nadmiernej eksploatacji zasobów;
36. apeluje, aby w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO) nie podejmowano środków dyskryminujących, ukierunkowanych na obniżenie opłat celnych za konserwowy tuńczyk z niektórych azjatyckich krajów rozwijających się, które to środki mogą być szkodliwe dla krajów AKP, a także wzywa Komisję do rozważenia zastosowania klauzuli wyłączenia („carve-out”) stosowanej przez WTO zasadzie obniżania taryf w ramach programu rozwoju z Ad-Dauhy (DDA), w celu utrzymania efektywnego poziomu preferencji dla wywozu konserwowego tuńczyka z AKP do EU; w przeciwnym wypadku cały przemysł konserwowania tuńczyka w tych krajach może ulec zniszczeniu, pociągając za sobą poważne następstwa społeczno-ekonomiczne;
37. wzywa UE do poczynienia wszelkich starań w ramach trwających obecnie negocjacji taryfowych WTO na rzecz utrzymania obecnego systemu regulującego przywóz tuńczyka konserwowego z krajów trzecich;
38. zaleca krajom AKP wdrożenie Porozumienia WTO w sprawie stosowania środków sanitarnych i fitosanitarnych (porozumienie STS); w związku z tym wzywa, aby pomoc finansowa UE była wykorzystywana do modernizacji obiektów i urządzeń wykorzystywanych w przetwórstwie na wywóz, tym samym dostosowując je do międzynarodowych wymogów w sprawie środków sanitarnych i fitosanitarnych;
39. podkreśla zasadę wyłącznych kompetencji kraju przyjmującego w zakresie wydawania według własnego uznania udziału, jaki otrzymuje w zamian za przyznanie UE praw do połowów, niemniej jednak uznaje, że powinno się przewidzieć przeznaczenie pewnej części udziału finansowego na rozwój lokalnego przemysłu połowowego lub przyjęcie środków docelowych, najlepiej zgodnie z przepisami krajowej polityki w zakresie zasobów morskich;
40. stwierdza, że należy wyraźnie oddzielić odszkodowanie wypłacane za dostęp do połowów od wszelkiej ogólnej pomocy w zakresie trwałego rozwoju, włączonej do porozumienia w charakterze środków docelowych, przeznaczonej na przykład na monitorowanie, nadzór, kontrolę lub rozwój infrastruktury lub na bezpośrednie wsparcie dla społeczności zależnych od rybołówstwa;

41. wzywa do wdrożenia programów mikrokredytów, ukierunkowanych na wspieranie rybołówstwa spójnego na szczeblu lokalnym i regionalnym; uznaje znaczącą rolę, jaką mikrokredyt odgrywa w charakterze zdecentralizowanego narzędzia współpracy; w tym kontekście wzywa do współpracy pomiędzy AKP i UE w celu uwzględnienia budowania potencjału w ujęciu podatkowym, administracyjnym i technicznym, co mogłoby doprowadzić do dalszych inwestycji lokalnych i regionalnych w sektorze rybołówstwa;
42. wzywa negocjatorów Porozumień o partnerstwie gospodarczym (EPA) oraz inne zainteresowane strony, takie jak grupy interesu gospodarczego, społeczeństwo obywatelskie oraz ogół społeczeństw państw AKP i UE, do zapoznania się z wyrażonymi w tym miejscu informacjami, zarówno przed, jak i w toku procesu negocjacyjnego, w celu umożliwienia stosownego i współmiernego odzewu właściwych krajów AKP na tę rezolucję; wzywa ponadto Komisję do rzetelnego rozpatrzenia wniosku AKP w sprawie zawarcia Regionalnego porozumienia ramowego w dziedzinie rybołówstwa w kontekście przyszłych Porozumień o partnerstwie gospodarczym, w zależności od potrzeby;

Aspekty związane z ochroną środowiska

43. wzywa do przyjęcia specjalnie opracowanych programów dla rybołówstwa prowadzonego na wodach śródlądowych;
44. uznaje, że rybactwo śródlądowe może odegrać decydującą rolę w rozwoju obszarów wiejskich, gdyż wiele osób, w tym kobiety i dzieci, zajmuje się dorywczą działalnością połowową, na przykład na naturalnych rozlewiskach rzek, co znacząco przyczynia się do wzbogacenia zasobów wysokogatunkowego białka zwierzęcego dostępnego dla gospodarstw domowych;
45. wzywa do przyjęcia skoordynowanych strategii politycznych i działań na rzecz rybactwa śródlądowego, prowadzonego wspólnie przez dwa lub większą ilość krajów; ponadto wzywa UE do udzielenia pomocy technicznej krajom zaangażowanym w opracowywanie tych strategii politycznych i działań;
46. wzywa UE do finansowania działań państw AKP zaangażowanych w rybactwo śródlądowe, ukierunkowanych na walkę ze zjawiskiem zanikania jezior i dróg wodnych w następstwie zasypania piaskiem, na długofalowe utrzymanie ich zasobów połowowych oraz na modernizację technik połowowych, tak aby stały się one bardziej wykonalne i zrównoważone;
47. wzywa państwa AKP kontynentu afrykańskiego do wzmocnienia ich krajowych ram politycznych lub regionalnych strategii współpracy przeciwko niewłaściwemu używaniu, nadmiernemu używaniu lub zanieczyszczaniu rzek lub jezior, od których więcej niż jeden kraj uzależniony jest w zakresie połowów, akwakultury lub innego rodzaju działalności związanej z rybołówstwem;
48. zaleca objęcie zakazem na wszystkich wodach AKP i UE wszelkich łodzi rybackich z tych krajów, połowiących jakiegokolwiek zagrożone gatunki (morskich ryb lub ssaków), wyszczególnionych na liście CITES, jak również objęcie całkowitym zakazem praktyki odcinania płetw rekinom, z wyjątkiem sytuacji, w których jest to produkt uboczny poławiania rekinów dla mięsa;
49. wzywa do skoncentrowania się na produkcji zdecentralizowanej z wykorzystaniem przyjaznych dla środowiska naturalnego, niskonakładowych metod zrównoważonej akwakultury;
50. apeluje, aby przedsięwzięto środki zapobiegawcze w celu zagwarantowania, że akwakultura nie prowadzi do utraty różnorodności biologicznej poprzez interakcje pomiędzy zwierzętami hodowlanymi, które wydostały się na wolność lub odprowadzanie odpadów do środowiska;
51. wzywa UE do kontynuowania opracowań w zakresie oceny wpływu, dotyczących trwałego charakteru Porozumień partnerskich w rybołówstwie (FPA), jak również do wyasygnowania niezbędnych środków na ten cel;
52. przewiduje, w oparciu o opracowania naukowe, utworzenie przez kraje AKP parków morskich lub stref chronionych, w których dozwolone byłyby jedynie tradycyjne połowy lokalne; wzywa do finansowania i szkolenia personelu posiadającego kompetencje w zakresie prowadzenia niezbędnego nadzoru w tych obszarach;
53. wzywa do uwzględnienia w krajowych i regionalnych strategiach trwałego rozwoju w sektorze rybołówstwa innych środków, opartych o wiarygodne badania naukowe i dostosowanych do określonych lokalnych warunków morskich, służących ograniczeniu negatywnego biologicznego wpływu rybołówstwa oraz odbudowie wyczerpanych zasobów połowowych, takich jak okresy ochronne i przepisy określające rozmiary oczek sieci;

54. podkreśla konieczność działań w sektorze rybołówstwa, ukierunkowanych na ochronę środowiska morskiego w celu jego zintegrowania i uzupełnienia przez mające szerszy zasięg strategie na rzecz trwałego rozwoju środowiska morskiego, dotyczące zagadnień takich jak zanieczyszczenia nadbrzeżne i przybrzeżne oraz transport morski;
55. podkreśla konieczność, ustalenia właściwej równowagi pomiędzy względami ekonomicznymi i ekologicznymi podczas opracowywania strategii rybołówstwa, tak aby nie karać za prowadzenie działalności połowowej, mającej kluczowe znaczenie gospodarcze i społeczne przez nadmierne regulacje; podkreśla zapotrzebowanie na mechanizmy finansowe, mające wynagrodzić lub wesprzeć rybaków zmuszonych do dostosowania się do nowego prawodawstwa w zakresie ochrony środowiska naturalnego;
56. wzywa do wprowadzenia zakazu wykorzystywania technik połowowych, które mogą spowodować utratę nawyków żywieniowych i przebiegu migracji gatunków migrujących; przyznaje, że pewne wyjątki mogłyby zostać przyjęte w sytuacji, gdyby rybołówstwo przybrzeżne wносиło wkład w zaspokojenie potrzeb społeczności lokalnych w zakresie bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność;
57. wzywa do wprowadzenia zakazu używania materiałów wybuchowych i tradycyjnych trucizn ziołowych jako metod połowu, gdyż zabijają one ryby nieselektywnie i są bardzo szkodliwe dla koralu i innych ekosystemów morskich; w związku z powyższym apeluje, aby wszystkie kraje prowadzące działalność połowową zapewniły, że zakaz ten znajduje odzwierciedlenie w ich krajowych ramach politycznych;
58. apeluje, aby tropikalne kraje AKP, w których namorzyny rosną na obszarach wzdłuż wód przybrzeżnych, opracowały krajowe ramy polityczne na rzecz ochrony namorzynów, gdyż gwarantują one utrzymanie morskiego środowiska i ekosystemów niezbędnych dla naturalnego rozmnażania ryb;
59. zaleca, aby kraje AKP korzystały z pomocy UE na poziomie przedsiębiorstwa, w celu poprawy warunków sanitarnych przy produkcji ryb, produktów rybnych i produktów ubocznych;
60. wzywa do uwzględnienia w krajowych i regionalnych strategiach rybołówstwa oznakowania ekologicznego, które stanowi narzędzie ochrony środowiska naturalnego i morskiej różnorodności biologicznej, a także jako narzędzie marketingowe służące do tworzenia nisz rynkowych z lepszymi i stabilniejszymi cenami;
61. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, Unii Afrykańskiej oraz wszystkim regionalnym organizacjom rybołówstwa.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Sudanie

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Wiedniu (Austria) w dniach 19-22 czerwca 2006 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 regulaminu,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Sudanu,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie Sudanu z dnia 6 kwietnia 2006 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Parlamentu Panafrykańskiego w sprawie Sudanu z kwietnia 2006 r.,
- uwzględniając sprawozdania w sprawie misji rozpoznawczych do Darfuru — Parlamentu Europejskiego (luty i wrzesień 2004 r.), Parlamentu Panafrykańskiego (listopad 2004 r.) oraz WZP AKP-UE (marzec 2005 r.),
- uwzględniając wizytę delegacji Rady Bezpieczeństwa ONZ w Darfurze w czerwcu 2006 r.,

(¹) Przyjęta w dniu 22 czerwca 2006 r.

- uwzględniając trzecie sprawozdanie prokuratora Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) dla Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Darfuru z dnia 14 czerwca 2006 r.,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ S/RES/1663, 1665 i 1672 z 2006 r. oraz raport Międzynarodowej Komisji Śledczej w sprawie Darfuru dla sekretarza generalnego ONZ,
 - uwzględniając porozumienie w sprawie zawieszenia broni z Ndżameny, podpisane w dniu 8 kwietnia 2004 r. pomiędzy rządem Sudanu (RS) i dwoma ruchami rebelianckimi,
 - uwzględniając protokoły w sprawie poprawy sytuacji humanitarnej w Darfurze oraz w sprawie poprawy bezpieczeństwa w Darfurze, podpisane w Abudży (Nigeria) w dniu 9 listopada 2004 r.,
 - uwzględniając porozumienie zawarte w Trypolisie w dniu 8 lutego 2006 r. pomiędzy Sudanem i Czadem, które zakończyło konflikt pomiędzy tymi dwoma krajami,
 - uwzględniając raport Komisji ds. Zawieszenia Broni pod przewodnictwem Unii Afrykańskiej w sprawie naruszenia warunków zawieszenia broni nr 96/2005,
 - uwzględniając ostatni raport Biura Wysokiego Komisarza ds. Praw Człowieka w Sudanie, opublikowany w dniu 27 stycznia 2006 r.,
 - uwzględniając porozumienie pokojowe z Abudży (Nigeria) z dnia 5 maja 2006 r.,
- A. mając na uwadze, że rewolta pod przywództwem Sudańskiego Ruchu/Armii Wyzwolenia (SLM/A) oraz Ruchu Sprawiedliwości i Równości (JEM) rozpoczęła się w Darfurze w lutym 2003 r.,
- B. mając na uwadze, że główna grupa rebeliancka w Darfurze, Sudański Ruch Wyzwolenia (SLM) oraz RS podpisali porozumienie pokojowe w sprawie przyszłości Darfuru w dniu 5 maja 2006 r., podczas gdy dwie pozostałe strony, JEM oraz mniejsza frakcja, Sudańska Armia Wyzwolenia (SLA), które nie podpisały, wzywają do dalszych ustępstw ze strony RS i odrzuciły warunki umowy,
- C. mając na uwadze, że w dniu 12 stycznia 2006 r. Rada Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej (UA) podjęła decyzję o przedłużeniu mandatu misji UA w Sudanie (AMIS) do dnia 31 marca 2006 r.; podjęła następnie decyzję o przedłużeniu misji do dnia 30 września 2006 r.; UA wyraziła swoje poparcie dla przekształcenia po tym terminie misji UA w misję ONZ,
- D. mając na uwadze, że istnieją poważne problemy oraz przeszkody w dostarczaniu pomocy humanitarnej dla ludności Darfuru,
- E. mając na uwadze, że konflikt w Darfurze wywiera coraz większy wpływ na stabilność sąsiedniego Czadu i stanowi zagrożenie dla regionalnego pokoju i bezpieczeństwa,
- F. mając na uwadze, że ochrona ludności w wioskach oraz w obozach dla osób wewnętrznie przesiedlonych (IDP) jest w dalszym ciągu nieodpowiednia,
1. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie pokojowe z dnia 5 maja 2006 r., ale wyraża ubolewanie, że niektóre grupy rebelianckie odmówiły jego podpisania;
 2. wzywa wszystkie strony porozumienia pokojowego do wprowadzenia tego porozumienia w życie, szczególnie w odniesieniu do rozbrojenia wszystkich uzbrojonych milicji, w tym Janjaweed;
 3. apeluje do dwóch pozostałych grup rebelianckich, które nie podpisały porozumienia pokojowego z dnia 5 maja 2006 r., jak również RS, o osiągnięcie porozumienia w celu przywrócenia pokoju w regionie;
 4. wzywa RS, wszystkie strony sudańskiego konfliktu oraz społeczność międzynarodową do usunięcia wszystkich min przeciwpiechotnych na południu, tak aby pomóc w utworzeniu bardziej sprzyjających warunków dla osób powracających;
 5. wyraża poparcie dla starań sudańskiego rządu jedności narodowej na rzecz efektywnego wdrożenia całościowego porozumienia pokojowego (CPA) w całkowicie otwartym procesie;
 6. z zadowoleniem przyjmuje poparcie UA dla operacji pokojowej ONZ w Darfurze i wzywa społeczność międzynarodową pod przywództwem UA do podjęcia natychmiastowych działań w celu zapewnienia ochrony ludności cywilnej w Darfurze, w szczególności kobietom i dzieciom, zwłaszcza poprzez zasilenie zasobów AMIS;

7. z zadowoleniem przyjmuje apel Kofiego Annana w sprawie wysłania do Darfuru misji w sprawie oceny niezbędnej pomocy technicznej w ramach przygotowania sił ONZ w celu stworzenia bezpiecznych warunków i zapewnienia, zgodnie z rozdziałem VII Karty Narodów Zjednoczonych, ochrony ludności, która padła ofiarą ludobójstwa na niespotykaną wcześniej skalę;
8. apeluje o wznowienie dwustronnych rozmów na temat pomocy rozwojowej pomiędzy państwami członkowskimi UE i sudańskim rządem jedności narodowej w celu zaprowadzenia stabilizacji w dotkniętych wojną obszarach w Darfurze;
9. wzywa wszystkie grupy zbrojne do poszanowania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego poprzez zaprzestanie wszelkich ataków wymierzonych przeciwko ludności cywilnej, w tym przemocy seksualnej przeciwko kobietom;
10. apeluje do władz sudańskich, aby zwalczały bezkarność oraz bezzwłocznie postawiły przed obliczem sprawiedliwości osoby winne łamaniu praw człowieka, w tym przemocy seksualnej;
11. apeluje do RS, aby zaarrestował czterech przywódców Bożej Armii Oporu (LRA) na mocy nakazów aresztowania wydanych przez Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK) i bezzwłocznie przekazał ich w celu postawienia przed sądem;
12. wyraża poważne zaniepokojenie w związku z ostatnimi wydarzeniami na granicy pomiędzy Sudanem i Czadem; wzywa rządy obu państw do powstrzymania się od jakichkolwiek działań, które naruszałyby stabilność regionu, jak również do wykorzystania wszelkich środków w celu wsparcia procesu pokojowego w Darfurze;
13. wzywa społeczność międzynarodową oraz RS do uznania i udzielenia wsparcia śledztwu MTK w sprawie przypadków pogwałcenia praw humanitarnych i praw człowieka w Darfurze; podkreśla fundamentalne znaczenie ustaleń trzeciego raportu prokuratora MTK, zgodnie z którym niektóre dopuszczających się przestępstw w Darfurze czyniły to „z konkretnym zamiarem popełnienia ludobójstwa”;
14. wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ, aby rozważyła możliwość nałożenia na Sudan embarga na broń oraz embarga na ropę naftową, jak również ukierunkowanych sankcji na strony odpowiedzialne za łamanie praw człowieka i inne okrucieństwa, a także do zagwarantowania, że sankcje takie nie przysporzą dodatkowych cierpień ludności Sudanu;
15. apeluje do RS, aby dołożył wszelkich starań w celu zapewnienia bezpiecznego i dobrowolnego powrotu wszystkich uchodźców i osób wewnętrznie przesiedlonych oraz by współpracował w tym względzie z agencjami ONZ, społecznością organizacji pozarządowych oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego;
16. wzywa społeczność międzynarodową do ustanowienia specjalnego funduszu na rzecz odbudowy regionu Darfuru po podpisaniu obowiązującego wszystkie strony porozumienia pokojowego oraz po zaprzestaniu walk;
17. wzywa Prezydium Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego, by monitorowało sytuację w Sudanie i w ramach tego zaplanowało misję weryfikacyjną w Sudanie przed pierwszym posiedzeniem Prezydium w 2007 r.;
18. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, instytucjom Unii Afrykańskiej, w tym Parlamentowi Panafrykańskiemu, sekretarzowi generalnemu ONZ oraz rządowi Sudanu.

REZOLUCJA ⁽¹⁾
w sprawie ptasiej grypy

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Wiedniu (Austria) w dniach 19-22 czerwca 2006 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 regulaminu,
- uwzględniając ostatnie przypadki rozprzestrzeniania się szczepu H₅N₁ ptasiej grypy o wysokiej zjadliwości (HPAI) z Azji Południowo-Wschodniej do Azji Zachodniej, Europy i Afryki,

⁽¹⁾ Przyjęta w dniu 22 czerwca 2006 r.

- uwzględniając Konwencję o ochronie wędrownych gatunków dzikich zwierząt, przyjętą w dniu 23 czerwca 1979 r.,
 - uwzględniając Umowę o partnerstwie AKP-UE, podpisaną w Kotonu (Benin) w dniu 23 czerwca 2000 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowe przepisy zdrowotne, przyjęte przez Światową Organizację Zdrowia w dniu 23 maja 2005 r., dotyczące zarządzania sytuacjami zagrożenia zdrowia publicznego o znaczeniu międzynarodowym,
 - uwzględniając dyrektywę Rady Unii Europejskiej 2005/94/WE, przyjętą w dniu 20 grudnia 2005 r., w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków,
 - uwzględniając międzynarodową konferencję darczyńców w sprawie ptasiej i ludzkiej grypy, zorganizowaną w Pekinie (Chiny) w dniach 17 i 18 stycznia 2006 r.,
 - uwzględniając zobowiązanie złożone przez Światową Organizację Zdrowia (WHO) i Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), zgodnie z którym mają się one zajmować wszelkimi sytuacjami wynikającymi z rozprzestrzeniania się HPAI,
- A. mając na uwadze, że od końca 2003 r. spowodowane przez wirus H₅N₁ epidemie HPAI, które są bezprecedensowe pod względem ich zasięgu geograficznego i zjadliwości, rozprzestrzeniają się szybko w wielu krajach Europy i Afryki,
 - B. mając na uwadze, że HPAI może mieć poważne konsekwencje dla rolnictwa oraz sektorów gospodarki naturalnej, w szczególności hodowli drobiu, jak również dla zdrowia ludzkiego, zrównoważonego wykorzystania dzikich ptaków oraz ochrony gatunków,
 - C. mając na uwadze, że oprócz powodowania umieralności i zachorowalności ludzi pandemia może spowodować zakłócenia światowej gospodarki, wstrzymanie produkcji, zahamowanie handlu oraz świadczenia usług wymagających kontaktu międzyludzkiego,
 - D. mając na uwadze, że według szacunków Banku Światowego koszty światowej pandemii mogłyby wynieść 800 milionów USD rocznie, powodując spadek globalnego PKB o 2 %, przy czym prawdopodobnie najczęściej dotknięte zostałyby Azja i Afryka,
 - E. mając na uwadze, że zasadniczo wszystkie obecnie znane przypadki zachorowań ludzi wywołane wirusem ptasiej grypy były spowodowane kontaktem z zarażonym drobiem, a nie kontaktem z dzikimi ptakami,
 - F. mając na uwadze, że istnieje potrzeba wzmocnienia systemów zdrowia publicznego w krajach rozwijających się,
 - G. mając na uwadze, że w wielu krajach rozwijających się, szczególnie w państwach AKP, utrzymuje się skandaliczny niedostatek informacji połączony z ogólnym lekceważeniem istotnych zagadnień związanych z rozprzestrzenianiem się ptasiej grypy, zagrożeń, jakie może powodować, a także sposobów przewidywania oraz reagowania na epidemie ptasiej grypy,
 - H. mając na uwadze, że epidemia wirusa H7N7 w Holandii, Belgii i Niemczech została z powodzeniem opanowana w 2003 r. poprzez wprowadzenie rygorystycznych środków kontroli i bezpieczeństwa biologicznego,
 - I. mając na uwadze, że istotne jest zminimalizowanie u źródła zagrożenia, jakie pandemia ptasiej grypy stwarza dla populacji zwierząt i ludzi poprzez szybkie zredukowanie ilości wirusa H₅N₁, bezzwłoczne informowanie o epidemii wśród ptaków, wybijanie i szczepienie drobiu, w tym drobiu z przydomowej hodowli, a także zapewnienie odpowiednich odszkodowań dla hodowców,
 - J. mając na uwadze, że przypadki zakażenia H₅N₁ u ludzi mogą być trudne do odróżnienia od innych zakażeń, gdyż służba zdrowia w krajach rozwijających się, szczególnie w Afryce, zmagają się już z problemem dzieci i dorosłych cierpiących z powodu HIV/AIDS, gruźlicy, malarii, zakażeń dróg oddechowych i innych chorób,
 - K. mając na uwadze, że podczas międzynarodowej konferencji darczyńców w Pekinie społeczność międzynarodowa zobowiązała się do przekazania 1,9 miliarda USD na pomoc krajom trzecim, w szczególności tym najmniej rozwiniętym, w celu zwalczania ptasiej grypy u źródła, co przyczyni się do zmniejszenia ryzyka pandemii grypy wśród ludzi,
 - L. mając na uwadze, że podczas 11 szczytu, który odbył się w Nairobi (Kenia) w dniu 20 marca 2006 r., głowy państw i szefowie rządów Międzyrządowego Organu ds. Rozwoju (IGAD) obwieściły wspólne działania na rzecz ustanowienia wszelkich niezbędnych mechanizmów i planów gotowości w celu złagodzenia wpływu ptasiej grypy,

- M. mając na uwadze, że WHO wystosowała ostrzeżenie o możliwej pandemii grypy w niedalekiej przyszłości,
1. wyraża swoją solidarność ze wszystkimi krajami dotkniętymi wirusem ptasiej grypy H₅N₁ i składa hołd wszystkim ofiarom tej epidemii;
 2. uznaje, że ptasia grypa stwarza globalne zagrożenie, które może mieć reperkusje dla ludzkiego zdrowia oraz światowej gospodarki i stabilności, gdyż niewiele wiadomo na temat odporności ludzi na zmutowany szczep H₅N₁;
 3. apeluje do państw AKP, aby w dalszym ciągu włączały zdrowie publiczne do swoich krajowych strategii rozwoju gospodarczego i społecznego, także poprzez tworzenie i doskonalenie skutecznych mechanizmów zdrowia publicznego, w szczególności sieci nadzoru, reagowania, kontroli, zapobiegania i leczenia chorób, wymiany informacji, jak również rekrutacji, szkolenia i zatrzymania krajowych pracowników sektora zdrowia publicznego;
 4. zwraca uwagę na konieczność opracowania planów postępowania awaryjnego w przypadku zakażeń wśród ludzi lub zwierząt i wyraża opinię, że owe plany postępowania awaryjnego powinny koncentrować się na:
 - zwiększaniu możliwości w zakresie nadzoru i wykrywania,
 - środkach zapobiegawczo-kontrolnych przy najmniejszym podejrzeniu zakażenia,
 - skuteczniejszym informowaniu ogółu społeczeństwa i zainteresowanych specjalistów o zagrożeniu, ich kształceniu oraz odwoływaniu się do ich indywidualnego poczucia odpowiedzialności,
 - udzielaniu wsparcia osobom dotkniętym kryzysem, tak by mogły rozwijać swoją zdolność do jego przezwyciężenia (w szczególności dotyczy to pełnego odszkodowania dla niewielkich hodowców drobiu),
 - wspieraniu badań i rozwoju w zakresie szczepionek dla ludzi,
 - wspieraniu działań niezbędnych do opanowania choroby;
 5. podkreśla, że krajowe plany zwalczania wirusa muszą odzwierciedlać sytuację w terenie oraz konkretne krajowe lub lokalne okoliczności, ze szczególnym uwzględnieniem roli, jaką odgrywają stowarzyszenia i przedstawiciele zawodów medycznych lub uzgodnienia w sprawie dystrybucji leków;
 6. wzywa państwa AKP oraz państwa członkowskie UE do podjęcia skutecznych, całkowicie przejrzystych działań na rzecz zapobieżenia rozprzestrzenianiu się wirusa ptasiej grypy w ich regionach;
 7. podkreśla znaczenie międzynarodowej współpracy w dziedzinie kontroli chorób zakaźnych w celu wzmocnienia infrastruktury zdrowia publicznego w krajach rozwijających się, w tym poprzez wymianę informacji oraz doświadczeń;
 8. z zadowoleniem przyjmuje środki w zakresie bezpieczeństwa biologicznego, przedsięwzięte przez Unię Europejską w odpowiedzi na niedawne epidemie ptasiej grypy;
 9. podkreśla potrzebę wdrożenia w pełni zintegrowanych strategii w celu zajęcia się kwestiami, jakie powstały w związku z rozprzestrzenianiem się ptasiej grypy, które to strategie muszą wykorzystywać, jak również integrować fachową wiedzę w zakresie wirusologii, epidemiologii, medycyny, ornitologii oraz zarządzania dziką przyrodą;
 10. apeluje do krajów afrykańskich dotkniętych ptasią grypą, aby poczyniły jeszcze większe starania w swoich regionach na rzecz powstrzymania rozprzestrzeniania się choroby poprzez opracowywanie własnych planów koordynacji i nadzoru na szczeblu krajowym, regionalnym lub kontynentalnym, w celu optymalizacji wspólnych transgranicznych środków zapobiegawczych i w zakresie planowania, oraz by były gotowe do współpracy w przypadku epidemii transgranicznej lub epidemii w sąsiednim regionie;
 11. wzywa Unię Europejską do wspierania badań i doskonalenia szczepionek przeciwko wirusowi H₅N₁, jak również do wspomagania krajów AKP środkami reagowania i kontroli w przypadku wybuchu epidemii;
 12. wzywa społeczność międzynarodową do pomocy krajom poszkodowanym oraz krajom zagrożonym, tak by zwiększyć ich możliwości w zakresie weterynarii i zdrowia publicznego;

13. wzywa Unię Europejską do zapewnienia pomocy finansowej dla społeczności rolniczych i wiejskich w państwach AKP, dotkniętych chorobą epizootyczną, jak również dla powiązanych sektorów, takich jak sektor rolno-spożywczy, turystyczny i transportowy;
 14. nalega, aby istniejące krajowe programy szczepień, takie jak program szczepień przeciwko polio, były wykorzystywane w celu dostarczenia w odpowiednim czasie informacji dotyczących zdrowia dużej liczbie ludności, jak również podejmowania działań w związku z możliwymi wybuchami epidemii ptasiej grypy;
 15. z zadowoleniem przyjmuje złożone przez Komisję Europejską zobowiązanie dotyczące wyasygnowania 30 milionów € na rzecz państw afrykańskich, karaibskich i Pacyfiku, z kwoty 80 milionów € określonej podczas międzynarodowej konferencji darczyńców w Pekinie, na pomoc krajom trzecim w zwalczaniu możliwych wybuchów epidemii grypy ptasiej i ludzkiej;
 16. wyraża nadzieję, że nie nastąpi opóźnienie w uruchomieniu środków finansowych, dzięki czemu zainteresowane kraje będą mogły wdrożyć programy umożliwiające maksymalnie skuteczne zwalczanie ptasiej grypy H₅N₁; wzywa Komisję do udostępnienia całej kwoty przeznaczonej dla krajów AKP na międzynarodowej konferencji darczyńców w Pekinie;
 17. wzywa Komisję do czynnego wspierania starań Programu Środowiska Narodów Zjednoczonych z siedzibą w Nairobi; apeluje, aby środki, jakie zostaną przedsięwzięte, miały na celu ustalenie dokładnych tras przelotu ptaków wędrownych na całym świecie, ze szczególnym uwzględnieniem tras przelotu z Europy do Afryki i z Europy do Rosji, oraz by koncentrowały się one na rozwiązaniach w zakresie ochrony ptaków; podkreśla, że wyrywkowe kontrole zwierząt oraz szczepienia przeciwko ptasiej grypie mogą stanowić wartościowe narzędzia, będące uzupełnieniem środków kontroli chorób;
 18. wyraża zaniepokojenie z powodu ogłoszonego przez Komisję wzrostu refundacji wywozowych dla mięsa drobiowego i wzywa do zbadania skutków, jakie środek ten może wywierać na rynki w krajach AKP;
 19. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, ministrom AKP odpowiedzialnym za sprawy zdrowia i rolnictwa/sprawy weterynaryjne, dyrektorowi generalnemu Światowej Organizacji Zdrowia, dyrektorowi generalnemu Organizacji ds. Żywności i Rolnictwa Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz komisji Unii Afrykańskiej.
-